

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 6 ΝΟΕΜΒΡΗ 1998 ΑΡ. ΦΥΛ. 316 ΔΡΧ. 200

ΑΝΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ: ΥΠΟΤΑΓΗ ΣΕ ΨΕΥΤΟΚΚΕ-ΣΥΝ- ΛΑΛΙΩΤΗ

Μια μεγάλη διπλή νίκη πέτυχε ο σοσιαλφασισμός τις τελευταίες μέρες. Καθαίρεσε με τον ανασχηματισμό τρεις υπουργούς εκσυγχρονιστές και συνέτριψε πολιτικά τους τυπικούς εκπροσώπους της εθνικιστικής αυτοδυναμικής φράξιας του ΠΑΣΟΚ μέσα από την ψήφο εμπιστοσύνης στη Βουλή. Αυτά τα δύο χτυπήματα, βαθιά πολιτικά, έρχονται από το ψευτοΚΚΕ και τον ΣΥΝ αλλά άμεσα πολιτικά τα διεκπεραίωσε ο εθνεθνικός Σημίτης για λογαριασμό του Λαλιώτη.

Ο ΑΝΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ
Από τα δύο χτυπήματα το αποφασιστικότερο και το μεγαλύτερης πολιτικής σημασίας ήταν αυτό στους 3 υπουργούς. Ο

ανασχηματισμός αυτός ήταν η πιο σιχαμερή πράξη υποταγής στους σοσιαλφασιστές και η χειρότερη πράξη προδοσίας του ευρωπαϊσμού μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Εδώ φαίνεται η έλ-

λειψη χαρακτήρα όλου του ΠΑΣΟΚ εξ αιτίας της τεράστιας ευκολίας με την οποία αυτός πέρασε μέσα σ' αυτό το κόμμα.

Οι Ρωμαίος, Τζουμάκας και Γείτονας, ιδιαίτερα οι δύο πρώτοι είχαν εξαγριώσει το ρωσόφιλο μέτωπο, καθώς του είχαν επιφυλάξει τις μεγαλύτερες ήττες του μέσα σ' αυτή την διετία.

Ο πρώτος ήταν ο κύριος στόχος τους το τελευταίο διάστημα και είχαν ετοιμάσει ένα ολόκληρο στρατηγικό σχέδιο για την συντριβή του. Τους ήταν αδύνατο να του συγχωρήσουν τον αριστοτεχνικό τρόπο με τον οποίο είχε αντιμε-

τωπίσει σε τρεις αλληπάλληλες παρατεταμένες συγκρούσεις τον κοινό στρατό του ψευτοΚΚΕ και του Καραμανλή, το στρατό της θεσσαλικής πλούσιας αγροτιάς των Πατάκη - Νασίκα. Η συντριβή της δεύτερης μεγάλης εκστρατείας τους, της πιο επικίνδυνης από τις τρεις, τον Γενάρη του '97, όταν ξεφούσκωσε τα λάστιχα των τρακτέρ τους, ήταν το καλύτερο δείγμα μιας τακτικής που στηριζόταν βασικά στο γεγονός ότι τέτοια “κινήματα”, πρώτον δεν έχουν την υποστήριξη του λαού και δεύτερον δεν διαθέτουν πραγματικά φανατικό στρατό.

Ο φανατισμός υπάρχει μόνο στην αστική κορυφή τέτοιων κινήματων η οποία σέρνει πίσω της μια διστακτική και απρόθυμη μικροαστική μάζα. Αυτή η τελευταία ενθουσιάζεται μόνο από τις νίκες όταν περιμένει ότι κάτι θα πάρει από το πλιάτσικο στον προϋπολογισμό. Στις ήττες διαλύεται.

Με τον ίδιο τρόπο που συνέτριψε τον θεσσαλικό στρατό ο Ρωμαίος στις αναμετρήσεις στα εξεταστικά κέντρα ένα χρόνο αργότερα συνέτριψε και το στρατό της

συνέχεια στη σελ. 3

ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ ΤΩΡΑ ΟΙ ΝΑΖΙ

Να μη γίνει η Ελλάδα διεθνές κέντρο των ναζιστών

Πενήντα οκτώ χρόνια από την επέτειο του αγώνα ενάντια στο φασισμό και το ναζισμό, πενήντα χρόνια από την απελευθέρωση της Θεσσαλονίκης από τους χιτλερικούς κατακτητές, η Ελλάδα έγινε διεθνής βάση των ναζιστών, και η Θεσσαλονίκη έγινε σφηκοφωλιά τους. Συγκεκριμένα το Σάββατο 24 Οκτώβρη, πραγματοποιήθηκε Συνέδριο 150 ναζιστών απ' όλο τον κόσμο, στο κέντρο “Κουκουνάρες” που βρίσκεται δύο χιλιόμετρα έ-

ξω από τη Θεσσαλονίκη, στο δρόμο προς το Φίλυρο. Τη διοργάνωση του Συνεδρίου είχε η ναζιστική συμμορία της “Χρυσής Αυγής”.

Αυτό το τεράστιο πολιτικό σκάνδαλο έγινε γνωστό μετά από το πρωτοσέλιδο δημοσίευμα της ημερήσιας εφημερίδας “Θεσσαλονίκη”, στις 29 Οκτώβρη. Το γεγονός επιβεβαίωσε την ίδια μέρα με δήλωσή του ο κυβερνητικός εκπρόσωπος, Δ. Ρέππας, που είπε: “Οι αρμόδιες υπηρεσίες ήταν ενήμερες για τη διοργάνωση ενός συνεδρίου το οποίο εφάρμοζε να οργανώνει μια ευρωπαϊκή

ένωση νέων. Οι πληροφορίες μαρτυρούν ότι στο συνέδριο συμμετείχαν νεοναζί και ακραία φασιστικά στοιχεία από την Ελλάδα και την Ευρώπη. Το συνέδριο αυτό οργανώθηκε σε κλειστό χώρο”, και πρόσθεσε προκλητικά: “δεν συνέβη οποιαδήποτε πράξη ή δραστηριότητα η οποία να αποτελεί παράβαση των νόμων του ελληνικού κράτους”, ώστε να προκαλέσει την επέμβαση της αστυνομίας που παρακολούθησε τη συγκέντρωση των ναζιστών.

Το ελληνικό κράτος και η κυβέρνηση είναι υπόλογοι απέναντι

σε όλους τους λαούς που αγωνίστηκαν για τη συντριβή του ναζισμού. Πρόκειται για μια μεγάλη ντροπή του λαού και της χώρας μας. Γιατί τώρα πια με την επίσημη έγκριση του πολιτικού καθεστώτος οι ναζί νομιμοποιούνται να δρουν στην Ελλάδα. Μιλάμε για έγκριση γιατί η κυβέρνηση και η αστυνομία γνώριζαν τόσο για την πραγματοποίηση του ναζιστικού συνεδρίου όσο και για τον διοργανωτή του, τους δολοφόνους ναζιστές της “Χρυσής Αυγής”. Μάλιστα, το έκρυψαν απ' τον ελληνικό λαό και είναι σίγουρο ότι θα

πνιγόταν στη σιωπή αν η εφημερίδα “Θεσσαλονίκη” δεν έκανε την αποκάλυψη. Γράφει η “Θ”, στις 30/10: “Αξίζει να αναφερθεί ότι τα της συνάντησης αυτής είχαν περιέλθει σε γνώση των αστυνομικών αρχών που αμέσως ενημέρωσαν την ηγεσία του υπουργείου Δημόσιας Τάξης. Μάλιστα, η εντολή ήταν να παρακολουθήσουν διακριτικά τη συνάντηση και, αν διαπραχθεί κάποιο αδίκημα, μόνο τότε να επέμβουν.

συνέχεια στη σελ. 6

ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΥΑΣΤΙΚΗ ΖΩΝΗ

Δημοσιεύουμε παρακάτω την προκήρυξη που μοιράζει ο ΕΡΓΑΣ για τις εκλογές νέου ΔΣ στο συνδικάτο Μετάλλου την επισκευαστική Ζώνη.

Αυτές οι εκλογές έχουν μεγάλη σημασία για το μέλλον του λιμανιού. Πάντα το ψευτοΚΚΕ, που έλεγχε το σωματείο ήθελε να κλείσει το λιμάνι. Το ίδιο έκανε και μέσα από τον Δήμο του Περάματος. Το καινούργιο που υπάρχει τώρα είναι ότι αφεντικό όλου του Πειραιά έχει γίνει ο άνθρωπος του ψευτοΚΚΕ μέσα στο ΠΑΣΟΚ, ο καταχθόνιος Λαλιώτης. Αυτός σήμερα τσακίζει συστηματικά κάθε σπίθα ανάπτυξης και δημοκρατίας μέσα στον Πειραιά. Ο Λαλιώτης τώρα έχει βάλει γενικά στο χέρι του τους περισσότερους κομματικούς μηχανισμούς του ΠΑΣΟΚ στον Πειραιά και βέβαια χώθηκε και στην ΠΑΣΚΕ του Πειραιά και της Ζώνης. Εκεί σέρνει τους φιλοευρωπαίους από τη μύτη. Αυτοί στις δημοτικές εκλογές του Περάματος, που τόσο καίριες ήταν για τη Ζώνη, δεν υποστήριξαν ούτε στοιχειώδη τον Νικολαΐδη ευνοώντας με αυτόν τον τρόπο τον Πατσιλινάκο.

Τώρα στις εκλογές στη Ζώνη σύρθηκαν ακόμα πιο ελεεινά. Δέχτηκαν στα λόγια τη συμμαχία που τους πρότεινε ο ΕΡΓΑΣ με τη δημιουργία κοινού ψηφοδέλιου, αλλά όταν ήρθε η ώρα για τη συγκεκριμενοποίησή του ζήτησαν να έχουν περισσότερες έδρες. Πιο ειδικά ζήτησαν αν ο αριθμός των εδρών που κέρδιζε ο συνδυασμός ήταν μόνος θα έπρεπε αυτοί να πάρουν την τελευταία έδρα. Η ισοτιμία στο κατέβασμα ήταν βασική δημοκρατική απαίτηση του ΕΡΓΑΣ ειδικά μάλιστα από τη στιγμή που ο ΕΡΓΑΣ χάρη στη σκληρή του αντιπαράθεση στο λιμάνι τα τελευταία δύο χρόνια είχε αποσπάσει κατά γενική ομολογία ένα πολύ μεγαλύτερο ρεύμα και κύρος από ότι η ΠΑΣΚΕ η οποία μια εμφανιζόταν και μια εξαφανιζόταν. Αυτή η στάση της ΠΑΣΚΕ δεν είχε να κάνει ουσιαστικά με πρακτικές απαιτήσεις για περισσότερες έδρες, αλλά ήταν μια πράξη ηγεμονισμού που είχε σαν στόχο να εκθέσει τον ΕΡΓΑΣ στη βάση του συνδικάτου σαν ουρά της κυβέρνησης καθώς εδώ και πολύ καιρό ο Πουντίδης κατηγορούσε τον ΕΡΓΑΣ ακριβώς σαν ουρά της κυβέρνησης.

Εμπνευστής της γραμμής να εμφανιστεί η ΠΑΣΚΕ σαν ηγεμόνας στο κοινό μέτωπο μέσα από μια ειδική ρύθμιση των εδρών ήταν αυτός που ήθελε τη ρήξη, ο Λαλιώτης. Η ΠΑΣΚΕ σύρθηκε σε αυτή την αξίωση, ενώ ταυτόχρονα άρχισε να σύρεται και στη γραμμή για το λιμάνι.

Ο ΕΡΓΑΣ κατεβαίνει μόνος του παρά την προσπάθεια που είχε κάνει όλο το χρόνο για το κοινό αντι-ΕΣΑΚ μέτωπο. Οι εργάτες κατάλαβαν ποιος έφταιξε για τη διάσπαση αυτού του μετώπου και ακόμα κατάλαβαν ότι ο ΕΡΓΑΣ δεν θυσιάζει ποτέ την αυτονομία του και δεν γίνεται ποτέ ουρά κανενός. Ίσα - ίσα αυτή του η αυτονομία του επιτρέπει σήμερα να χτυπήσει ακόμα πιο βαθιά τον λαλιωτισμό στον Πειραιά και να ξεκόψει από αυτόν τις δυνάμεις που ακόμα αντιστέκονται σ' αυτόν μέσα στην ΠΑΣΚΕ του Πειραιά. Το αυτόνομο κατέβασμα του ΕΡΓΑΣ γέννησε μια νέα αισιοδοξία, ένα νέο πείσμα, έδωσε μια νέα ανώτερη ποιότητα στην προεκλογική συσπείρωσή του στη Ζώνη. Η μάχη άρχισε να δίνεται κάτω από καλές προϋποθέσεις. Είναι μια παρατεταμένη μάχη 15 ημερών. Στο άλλο φύλλο θα έχουμε το αποτέλεσμα και το ιστορικό της μάχης.

Μεταημεργάτες Ψηφίστε ΕΡΓΑΣ

Συνάδελφοι Καζατζήδες, Ηλεκτροσυγκολλητές, Σωληνάδες, Μηχανικοί, Σκαλωσατζήδες και Μονωτές,

Όλοι εσείς που χρόνια τώρα έχετε αγανακτήσει από τον "βίο και την πολιτεία" της κλίκας του Πουντίδη μέσα στη Ζώνη.

Όλοι εσείς που χρόνια ψάχνετε για δουλιά και μένετε τον περισσότερο καιρό άνεργοι, βλέποντας ταυτόχρονα τους ανθρώπους της κλίκας να πηδάνε από το ένα καράβι στο άλλο, να χώνονται σε όλες τις καλές δουλιές με το πρόσχημα του συνδικαλιστή.

Εσείς που συζητάτε στις καντίνες το πρωί και στα καφενεία το βράδυ για τον Πουντίδη που διώχνει τα καράβια με τις απεργίες για την Ιονική και τους αγρότες.

Εσείς που κατεβαίνετε το βράδι στο Συνδικάτο, που βλέπετε τι γίνεται με τα βιβλία των ανέργων και τα συζητάτε στις γωνίες προσέχοντας μη σας ακούσουν οι άνθρωποι του Πουντίδη.

Όλοι εσείς τέλος που έχετε δει τους τραμπουκισμούς και τη λάσπη στις συνελεύσεις και στο Λιμάνι, ενάντια σε όσους δεν είναι μαζί τους και αγαναχτείτε

ΗΡΘΕ Η ΩΡΑ ΝΑ ΤΟΥΣ ΠΛΗΡΩΣΕΤΕ ΣΤΗΝ ΚΑΛΠΗ.

Συνάδελφοι,

Ο ΕΡΓΑΣ προσπάθησε σε αυτές τις εκλογές να φτιάξει ένα μέτωπο της αντιπολίτευσης.

Αυτό δεν στάθηκε όμως δυνατό επειδή η ΠΑΣΚΕ υποτάχτηκε στον Λαλιώτη που έβαλε εσκεμμένα, όρους απαρτάδεχτους για την ενότητα, μόνο και μόνο για να μήν χάσει ο Πουντίδης την πλειοψηφία στο Συνδικάτο.

Στην τελευταία προκήρυξη που μοίρασε η παράταξη του Πουντίδη στη Ζώνη, αποκάλυψε το πραγματικό της πρόσωπο και την ενότητά της με την κυρίαρχη στην κυβέρνηση γραμμή του Λαλιώτη.

Όλοι ξέρουν ότι τα τελευταία μέτρα για το κλείσιμο της Ζώνης που αναγγέλθηκαν το καλοκαίρι, μέτρα που κατάγγειλε ανοιχτά με προκήρυξη στο κλάδο μόνο ο ΕΡΓΑΣ από τον Ιούλη, ήταν αποφάσεις του Λαλιώτη που πέρασε μέσα από το διυπουργικό.

Τα μέτρα αυτά ήταν σε αντίθεση με το υπουργείο βιομη-

χανίας και τα σχέδια της Α. Διαμαντοπούλου για ανάπτυξη, ιδιαίτερα με το πρόγραμμα για τις επιδοτήσεις των α-κτοπλοϊκών.

Πρόσφατο είναι κείμενο του υπουργείου βιομηχανίας που δημοσιεύτηκε στον τύπο, το οποίο αναφέρεται στην μεγάλη ανταγωνιστικότητα της Ζώνης σε όλο τον κόσμο και την άμεση ανάγκη για ανάπτυξη και εκσυγχρονισμό.

Αντί λοιπόν ο Πουντίδης να συμφωνήσει μαζί της και να ζητήσει την υλοποίηση των σχεδίων του υπουργείου βιομηχανίας, βγαίνει με αυτή την προκήρυξη και καταγγέλει την Διαμαντοπούλου μαζί με τον Παπαϊωάννου- υπουργό εργασίας- σαν υπεύθυνους για τα μέτρα του καλοκαιριού, **κρύβοντας τον Λαλιώτη** που όλοι ξέρουμε πως είναι ο εμπνευστής του κλεισίματος της Ζώνης.

Αν ο Πουντίδης πάρει ξανά την πλειοψηφία της διοίκησης του Συνδικάτου, θα κάνει ότι μπορεί για να βοηθήσει τον Λαλιώτη να κλείσει την Ζώνη.

Γιατί αυτό ζητάει σήμερα το πιο μαύρο κεφάλαιο στη χώρα, ο Κόκκαλης που ελέγχει την κυβέρνηση και έχει βάλει στόχο να πάρει στα χέρια του τον ΟΛΠ.

Συνάδελφοι,

Μόνο ο ΕΡΓΑΣ μπορεί να δώσει την πάλη για την σωτηρία της Ζώνης.

Γιατί δεν χρωστάμε τίποτα σε καμμία κυβέρνηση, σε κανένα Λαλιώτη, σε κανένα Κόκκαλη, ούτε βρισκόμαστε πίσω από σκοτεινά πολιτικά σχέδια και συμμαχίες, ούτε πίσω από μεγάλα οικονομικά συμφέροντα.

Στα 20 χρόνια της δράσης μας μια και μοναδική είχαμε και έχουμε δέσμευση:

Να υπηρετήσουμε τα εργατικά και μόνο συμφέροντα.

Σε αυτό δεσμευόμαστε!

- Να δώσουμε την πάλη για την σωτηρία και την ανάπτυξη της Ζώνης μέσα στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

- Να διαλύσουμε κάθε κλίκα, εξασφαλίζοντας την δικαιοσύνη στη δουλιά, την ι-

σοτιμία στο μεροκάματο, την αξιοπρέπεια, την ταξική ενότητα και υπερηφάνεια.

- Να υπερασπίσουμε στην πράξη την εφαρμογή των καταχτήσεών μας, εφαρμόζοντας την σύμβαση ισότιμα σε όλους τους εργοδότες.

- Να βάλουμε τέρμα στα σπασμένα μεροκάματα των ξένων αλλά και των ελλήνων εργατών, στα έναντι που έχουν γίνει καθεστώς στο Λιμάνι, αλλά και ένα ενιαίο σύστημα πληρωμής, που σημαίνει ότι κάθε Πα-ρασκευή οι συνάδελφοι θα πληρώνονται όλα τα με-ροκάματα σε όλη τη Ζώνη.

- Να παλαϊψουμε για την υπεράσπιση των γενικό-τερων καταχτήσεών μας, δίνοντας ιδιαίτερη σημα-σία στο συνταξιοδοτικό με την πάλη για σύνταξη στα 55 χρόνια, όπως και για την οικονομική κάλυψη των ανέργων.

- Να εφαρμόσουμε την πιο πλατειά εργατική δημο-κρατία στο Συνδικάτο με την ελεύθερη ανταλλαγή και τον σεβασμό όλων των απόψεων.

Μεταλλεργάτες,

Κάθε ψήφος στον ΕΡΓΑΣ είναι στήριξη στη μοναδική δύναμη που χρόνια τώρα δεν υποτάχτηκε ποτέ στους διά-φορους εχθρούς του κλάδου.

Είναι ψήφος πραγματικής ενότητας του κλάδου ενάντια σε αυτούς που τα προηγούμενα δύο χρόνια στήριξαν την κλίκα του Πουντίδη και τα σχέδιά του.

Στις εκλογές συμμετέχει και το ψηφοδέλτιο των λεγόμενων ανεξάρτητων στο οποίο εκτός από μερικούς συνά-δελφους που ήταν και πέρσυ, συμμετέχουν και κάποιοι νέ-οι που δεν ξέρουν την στάση τους στα δύο χρόνια που ήταν στη διοίκηση.

Ας τους ρωτήσουν αν συμφωνούσαν ή όχι σε όλα όσα έλεγε και έκανε ο Πουντίδης στα συμβούλια.

Ας ρωτήσουν τον Α. Πολίτη τι θέση πήρε για τα έναντι στον Θ. Καλογερίδη.

Ας ρωτήσουν τον Α. Πολίτη και Α. Παρασκευά τι κά-νουν για την διακίνηση των ανέργων σαν μέλη της Επι-τροπής Ηλεκτροσυγκολλητών. Αν έχουν ανέβει σε ένα κα-ράβι να κανονίσουν για κόσμο από το σωματείο.

Αυτός ο Συνδυασμός είναι δεκανίκι και στήριγμα του Πουντίδη, ανίκανος να οδηγήσει τον κλάδο έστω και ένα βήμα μπροστά.

ΨΗΦΙΣΤΕ ΕΡΓΑΣ- ΔΩΣΤΕ ΜΑΣ ΤΗΝ

ΔΥΝΑΜΗ ΓΙΑ ΝΑ ΚΡΑΤΗΣΟΥΜΕ

ΤΗΝ ΖΩΝΗ ΟΡΘΙΑ

ΟΛΟΙ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ

ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟ-

ΧΗ ΔΕΝ ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΙΠΟΤΑ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ Η ΟΠΟΙΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΤΗΚΕ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕ-ΡΟΥΠΙΑ, ΣΤΙΣ 2/11/98

Ο πρόσφατος ανασχηματισμός σηματοδοτεί την υ-ποταγή της κυβέρνησης Σημίτη στη γραμμή Λαλιώτη υπέρ της συνεργασίας με το ΣΥΝ και το "Κ"ΚΕ.

Ρωμαιοί-Τζουμάκας και Γείτονας τιμωρούνται για-τί αντιπαράτεθηκαν στα αντιδραστικά κινήματα της πλούσιας αγροτιάς, της καθηγητικής γραφειοκρατίας και της νοσοκομειακής ελίτ που αυτά τα δυο κόμματα καθοδηγούν.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ

Αυτή η υπόθεση με το Πανεπιστήμιο στα Χανιά και την Πάντειο ενάντια στα ΠΣΕ δεν είναι παρά τα τάγματα εφόδου σε δράση.

Θα έχουμε πιο πολλά στο επόμενο φύλλο

της Ν.Α.

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στη Τ.Θυρίδα 8371, Τ.Κ 10010

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιείτε τον νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ 8371 Τ.Κ 10010 στο όνομα Κ. Λιακόπουλος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ
15ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Θ. 8371
Τ.Κ. 100 10 Αθήνα
Τηλ.-Φαξ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 5.000
Εξαμηνιαία: 2.500

ΑΝΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ: ΥΠΟΤΑΓΗ ΣΕ ΨΕΥΤΟΚΚΕ-ΣΥΝ-ΛΑΛΙΩΤΗ

συνέχεια από τη σελ. 1

καθηγητικής γραφειοκρατίας που είχε καθοδηγηθεί από τους μισθοφόρους συνδικαλιστές κάθε είδους του ψευτοΚΚΕ και είχε πλαισιωθεί από τα μικροαστικά εξοικονομολογικά τάγματα εφόδου σε όλη την Ελλάδα.

Εξετάσεις του ΑΣΕΠ και Αρσένης δεν θα υπήρχαν δίχως τον Ρωμαιο. Αυτός σε γενικές γραμμές πέτυχε να χειριστεί ένα στρατό βίας με βρώμικη ιστορία και ηγεσία όπως είναι τα ΜΑΤ με τέτοιο τρόπο ώστε να αποκαλυφθεί στο λαό ότι δεν ήταν η αστυνομική βία, αλλά εκείνη των ταγμάτων εφόδου που χτύπαγε το λαό και υπονόμει τη δημοκρατική ομαλότητα. Οι φασίστες επίσης της καραμανλικής ΝΔ και εκείνοι του ψευτοΚΚΕ δεν συγχώρεσαν τέλος ποτέ στον Ρωμαιο τον τρόπο με τον οποίο χειρίστηκε το ζήτημα της "Χρ. Αυγής". Αυτός ήταν εκείνος που εμπόδισε την πορεία των ναζί την 1^η του Μάη, αυτός ήταν που περιόρισε την αναρχική προβοκάτσια την ίδια μέρα, και τέλος και το κυριότερο, αυτός ήταν, που επιμένοντας στις ανακρίσεις, αποκάλυψε - ενάντια στη στάση του ΝΑΡ και των ίδιων των θυμάτων της επίθεσης - ότι ήταν η "Χρ. Αυγή" ο αυτουργός της επίθεσης.

Γι αυτό ενάντια στο Ρωμαιο και τους ανθρώπους του στήθηκε μια ολόκληρη πλεκτάνη με τον εισαγγελέα Γεράκη για να εξοντωθεί το επιτελείο του και ο ίδιος. Η αντιαστυνομική υστερία των τελευταίων μηνών που κλιμακώθηκε με την υπόθεση Σορίν, έχει να κάνει βασικά με τον Ρωμαιο και πολύ λίγο με την πραγματική αύξηση της διαφθοράς στην αστυνομία που είναι υπόθεση αρκετών χρόνων και καμιά απολύτως σχέση δεν έχει με την παρουσία του στο υπουργείο Δημ. Τάξης.

Η καθαίρεση του Ρωμαίου, αλλά και του Τζουμάκα δείχνει πάντως πόσο αποτελεσματικά είναι τα ρώσικα χτυπήματα όταν δίνονται ταυτόχρονα από το ψευτοΚΚΕ τον ΣΥΝ, τη ΝΔ, το ΔΗΚΚΙ και την ΠΟΛΑΝ. Το μεγάλο πολιτικό πρόβλημα σήμερα είναι ότι ο σοσιαλφασισμός χτυπάει από πολλές μεριές. Αυτό δεν είναι τόσο ένα ζήτημα όγκου, αν και όλοι αυτοί μαζί επηρεάζουν τη μεγάλη πλειοψηφία του λαού, αλλά ένα ζήτημα εντυπωσιασμού. Όταν όλα τα κόμματα - πλην του κυβερνητικού- χτυπάνε έναν υπουργό, τότε όλοι, ιδιαίτερα η παραγαλίστικη και δίχως χαρακτήρα πλειοψηφία των δημοσιογράφων, πιστεύουν ότι λένε την αλήθεια και θεωρούν καθήκον τους να τον εξαφανίσουν και το κάνουν. Τότε το κοινό δεν έχει επιλογή. Ποτέ δεν άντεξε στις τηλεοπτικές και γενικά στις ΜΜΕ ομοβροντίες.

Ο Τζουμάκας από αυτή την άποψη ήταν πολύ πιο ευάλωτος από τον Ρωμαιο καθώς δεν είχε ούτε το δικό του ευγενικό και σο-

βαρό στυλ, ούτε την βαθιά δημοκρατική ιστορία του. Έτσι όταν μετά τις θεσσαλικές εκστρατείες συγκεντρώθηκαν τα ρώσικα πυρά πάνω του, κυριολεκτικά εξαφανίστηκε. Πήρε μια αμυντική στάση που εκφράστηκε με ένα επιθετικό αντιπαθητικό στυλ και προσπάθησε να κρυφτεί όταν πέρασε από πάνω του, όπως και πάνω από τον Ρωμαιο, η θύελλα των πολιτικών εμπρησμών του Αυγούστου. Είχαμε γράψει και είχαμε κολλήσει και αφίσα τότε ότι οι εμπρησμοί είναι μια προβοκάτσια των ρωσόφιλων αντιευρωπαϊκών δυνάμεων για να ρίξουν τους Ρωμαιο, Τζουμάκα. Τότε ο Ρωμαιο είχε αντιδράσει αρκετά γερά. Είχε μιλήσει για πολιτικό σχέδιο εμπρησμών χωρίς να πολυκαταλαβαίνει από που ερχόταν και είχε προχωρήσει και σε συλλήψεις δασικών και φασιστών που τις κατήγγειλαν ΝΔ, ψευτοΚΚΕ, και ΣΥΝ. Μαζί με τον Παπαδόπουλο εφάρμοσαν τη γραμμή της περιφρούρησης των δασών και σταμάτησαν τους εμπρησμούς με το μαχαίρι.

Πάντως από την άποψη της πολιτικής γραμμής ο Τζουμάκας είχε χτυπήσει πολύ βαθύτερα το ψευτοΚΚΕ και γενικά την αντιευρωπαϊκή, αντιαναπτυξιακή γραμμή στην αγροτική οικονομία.

Δεν είναι λοιπόν καθόλου τυχαίο που από το υπουργείο του Τζουμάκα ξεριζώθηκε όλη του η ηγεσία.

Στον Γείτονα επιφυλάχθηκε μια πολύ πιο ευγενική μεταχείριση η οποία αντιστοιχούσε κυρίως στη μετριότητά του. Οι Τζουμάκας και Ρωμαιο έχασαν κάθε θέση στη νέα κυβέρνηση και η ηγεσία των υπουργείων τους ξεριζώθηκε γιατί υπήρξαν σθεναροί στην ευρωπαϊκή δημοκρατική (ο πρώτος) και αναπτυξιακή (ο δεύτερος) γραμμή. Ο Γείτονας επίσης καθαίρεθηκε από το υπουργείο του, αλλά έμεινε με μια "φλου" - προς το παρόν συμβολική - θέση στη νέα κυβέρνηση. Το έγκλημά του ήταν ότι τα έβαλε με τη σαπίλα της νοσοκομειακής συντεχνίας. Αυτή στο σκληρό της πυρήνα είναι ψευτοΚΚΕ - ΣΥΝ και στον όγκο της, ΝΔ. Όλη η τελευταία παρατεταμένη απεργιακή σύγκρουση ΕΙΝΑΠ - Γείτονας είχε να κάνει με το ότι ο Γείτονας θέλησε να ορθολογικοποιήσει τη νοσοκομειακή λειτουργία βάζοντας στη θέση της κομματικής, συνήθως διεφθαρμένης διευθυντικής γραφειοκρατίας, ειδικευμένους μάνατζερ που θα παραμέριζαν τα ηγεμονικά δικαιώματα της συντεχνίας της ιατρικής ελίτ μέσα στα νοσοκομεία. Αυτή η σύγκρουση έληξε από ότι φαίνεται με νίκη του Γείτονα αλλά με μεγάλες υποχωρήσεις του στη συντεχνία. Το ψευτοΚΚΕ πάντως ήταν λυσσασμένο και προσπάθησε ανεπιτυχώς να παρατείνει τη σύγκρουση.

Με λίγα λόγια και ο Γείτονας έπρεπε να πέσει. Πάντως πρέπει να σημειώσουμε ότι ένας από τους λόγους για τους οποίους έχασε μεν το υπουργείο, αλλά δεν έχασε το

υπουργικό είναι, ότι ανήκει στη φράξια των λεγόμενων γεννηματικών της οποίας ηγείται ο ισχυρός ακόμα Παπαδόπουλος και στην οποία ανήκει επίσης ο ετοιμόρροπος Παπαϊωάννου.

Η ΨΗΦΟΣ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ

Η καθαίρεση των υπουργών που λίγο ή πολύ συνειδητά συγκρούστηκαν με το ρωσόφιλο μέτωπο δεν σήμαινε ότι απ' ευθείας θα έρχονταν στη θέση τους οι ίδιοι οι ρωσόφιλοι. Όπως και ο Α. Παπανδρέου έτσι και ο γιός του ο Λαλιώτης δεν δίνει χτυπήματα που να δείχνουν την προέλευσή τους. Συνήθως στους άπειρους ανασχηματισμούς του ο μακαρίτης ο προβοκάτορας έτρωγε έναν εχθρό του και έβαζε έναν άλλον στη θέση του για να ξέρει ποιον να μισεί ο πρώτος. Σε ένα τρίτο βήμα έτρωγε και τον καινούργιο για να βάλει έναν δικό του δίχως κανείς να διαμαρτυρηθεί.

Αυτή τη φορά δεν είμαστε σε θέση να ξέρουμε ποιος ακριβώς φράξια και ποιος απόχρωσης είναι οι αντικαταστάτες. Οπωσδήποτε δεν πρόκειται για τυπικούς εκπροσώπους ρευμάτων, ενώ εκεί μέσα δύο τουλάχιστον, σύμφωνα με όλες τις δημοσιογραφικές αναφορές, είναι άνθρωποι του Λαλιώτη, ο Μαγκριώτης σαν αντικαταστάτης του Πετσάλνικου στο υπουργείο Βόρειας Ελλάδας, και ο Σαλαγιάννης σαν υφυπουργός στο Γεωργίας. Πάντως για τους ίδιους τους Πετσάλνικο, Ανωμερίτη και Παπαδήμα, αντικαταστάτες των Ρωμαίου, Τζουμάκα και Υγείας αντίστοιχα, δεν έχουμε καθαρή εικόνα για την πολιτική φράξια στην οποία ανήκουν. Ο Ανωμερίτης μόνο φαινόταν ως χθες ότι ανήκει στην εθνικιστική κομματική αντιπολίτευση του ΠΑΣΟΚ. Το ότι αυτός πήρε τη θέση του Τζουμάκα μπορεί να οφείλεται σε κάποιον ή όλους μαζί από τους παρακάτω λόγους: Πρώτο για να διασπαστεί η εθνικιστική αντιπολίτευση - πράγμα που αποδείχτηκε εξαιρετικά χρήσιμο με τους Π - δεύτερο για να μην γίνει αντιληπτή η προέλευση του χτυπήματος στον Τζουμάκα, όπως εξηγήσαμε παραπάνω, και τρίτο γιατί δεν αποκλείεται ο Ανωμερίτης να έχει περάσει με τον Τσοχατζόπουλο. Ο Τσοχατζόπουλος είναι πια στρατηγικός σύμμαχος του Λαλιώτη αφού έχει υιοθετήσει εντελώς τις ρώσικες θέσεις στην εξωτερική πολιτική και προωθεί τη συγκυβέρνηση με το ψευτοΚΚΕ και το ΣΥΝ στην εσωτερική. Αυτή η στροφή του Τσοχατζόπουλου ειδικά στο εσωτερικό μέτωπο έχει διασπάσει και το ίδιο του το στρατόπεδο. Οι καθαροί σοβινιστές αυτού του στρατοπέδου αντιδρούν σ' αυτή την στροφή.

Ανεξάρτητα πάντως από τη φυσιογνωμία των νέων υπουργών και υφυπουργών, που σύντομα θα διαπιστώσουμε, ήταν μια υποχρέωση για τον Λαλιώτη για να μην εκληφθεί ο νέος ανασχηματισμός

σαν ήττα του εκσυγχρονιστικού στρατοπέδου γενικά. Εκσυγχρονιστικό στρατόπεδο είναι γενικά η συμμαχία των ευρωπαϊκόφιλων με τον Λαλιώτη. Αυτός ο ανασχηματισμός ήταν μια εκκαθάριση των αληθινών εκσυγχρονιστών, δηλαδή κάποιων από τους πιο μαχητικούς φιλοευρωπαίους αντικίνετες αυτού του στρατοπέδου. Όμως από αυτή την εκκαθάριση δεν θα έπρεπε να αναθαρρήσουν οι εθνικιστές της ενδοπασοκικής αντιπολίτευσης, αλλά μόνο το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ.

Ο κίνδυνος μιας ρεβάνς των τόσες φορές εγχειρισμένων από τις "καθάρσεις" και τα "κεντροαριστερά μέτωπα" εθνικιστών του ΠΑΣΟΚ και πιο πολύ των προεδρικών, είναι πάντα μια μεγάλη σκοτούρα για τον Λαλιώτη. Αυτούς τους θέλει στη γωνία και τους ξυπνάει κάθε τόσο μόνο για να επιτίθενται στους ευρωπαίους και να του ανοίγουν δρόμο. Δεν θέλει όμως ποτέ να ξεθαρρεύουν πολύ. Γι αυτό έριξε τη γραμμή της ψήφου εμπιστοσύνης. Σωστά είδαν εκεί όλοι οι αναλυτές ότι αυτή ήταν μια παπανδρείκη μέθοδος. Ποτέ όμως δεν καταλαβαίνουν ότι παπανδρείκη μέθοδος σημαίνει Λαλιώτης.

Η εθνικιστική αντιπολίτευση αντέδρασε πραγματικά όπως περίμενε ο Λαλιώτης. Αφού αιφνιδιάστηκε με την ψήφο εμπιστοσύνης βγήκε να πολεμήσει έτσι όπως κοιμόταν με τις πυτζάμες. Ένοιωσε όμως ευδιάθετη και αισιόδοξη επειδή φούσσε εκείνος ο γνωστός αντικυβερνητικός αέρας που σηκώνεται κάθε φορά που το ψευτοΚΚΕ, ο ΣΥΝ και η ΝΔ ενώνουν τα πνευμόνια τους για να κάνουν κάποιες εκκαθαρίσεις σε βάρος των ευρωπαίων. Η νίκη του μετώπου αυτών των τριών κομμάτων στις δημοτικές σταθεροποίησε αυτό τον αέρα και οι εθνικιστές της πασοκικής αντιπολίτευσης νόμιζαν ότι μπορούσαν να αφήσουν κι αυτοί το χαρτάκι τους να ανεμίσει. Έγραψαν λοιπόν ένα κείμενο που περιγελούσε την ψήφο εμπιστοσύνης και περίμεναν το Σημίτη να το καταπιεί.

Αλλά τώρα δεν είχαν να κάνουν με το θλιβερό Σημίτη - Ευρώπη που έγλυψε χόμα με τον τελευταίο ανασχηματισμό, αλλά με τον Σημίτη - Λαλιώτη, που είναι όλο το αληθινό πολιτικό καθεστώς της χώρας, δηλαδή είχαν να κάνουν με τον Σημίτη - Κωνσταντόπουλο, Παπαρήγα, Καραμανλή, Τσοχατζόπουλο και όλους τους άλλους. Ξαφνικά αυτό το καθεστώς ξεσηκώθηκε ενάντια στις εκλογές. Οι πάντες ξεχύθηκαν να παρακαλούν ή να απειλούν τους Π με πρώτους τους Λαλιώτη και Σκανδαλίδη που φώναζαν ότι πάμε για εκλογές (και μάλιστα ο Σκανδαλίδης δήλωνε ότι τις ήθελε κιόλας για να "ξεκαθαρίσει η κατάσταση" Ελευθεροτυπία 5-11-98).

Ο Κωνσταντόπουλος άρχισε να διαμαρτύρεται, ενώ η Παπαρήγα ξαφνικά έγινε αρνή. Ο Καραμανλής λούφαξε και επέτρεψε στην έντρο-

μη Μπακογιάννη να εκλιπαρεί τους Π να μη το κάνουν. Ξαφνικά ο αντικυβερνητικός αέρας σταμάτησε εντελώς και όλοι έδειχναν τους Π σαν το κέντρο της πολιτικής ανωμαλίας στη χώρα. Μπροστά σ' αυτή την ατμόσφαιρα οι Π δίπλωσαν το χαρτάκι τους, ζάρωσαν σε μια γωνιά και ψήφισαν ήσυχα Σημίτη.

Το ΠΑΣΟΚ έχει διαμορφώσει σπάνιες συνειδήσεις στις δεκαετίες της ύπαρξής του. Έχει φτιάξει στο ηγετικό του απαρτά ένα είδος αθάνατου σκουληκιού που δεν έχει ούτε αξιοπρέπεια, ούτε τιμή, ούτε μνήμη. Ένα είδος που έχει μάθει από τον Παπανδρέου να λείει και να ξελέει, να ορκίζεται και να επιορκεί την ίδια στιγμή, να απειλεί και να εκλιπαρεί μέσα σε δέκα δευτερολέπτου. Κι όλα αυτά μπροστά στο λαό. Λίγα ηγετικά στελέχη του ΠΑΣΟΚ θα σταθούν με κύρος σε οποιοδήποτε συνοικιακό καφενείο. Ο Χρ. Μιχαηλίδης, ένας έξυπνος δημοσιογράφος της "Ε" περιγράφει στο φύλλο της 5 - 11-98 πως ένας πρώην ήρωας του αντιδικτατορικού αγώνα, ο Βερυβάκης, άρχισε καταϊδρωμένος να απολογείται για το χαρτί το οποίο είχε υπογράψει και να λείει ότι ποτέ του δεν θα έριχνε το ΠΑΣΟΚ. Λίγο αργότερα, και αφού το χαρτί είχε αποσυρθεί, ο ίδιος άνθρωπος δήλωνε ότι αυτό έγινε εν αγνοία του... γιατί έλειπε εκείνη την ώρα.

Με τέτοιους ανθρώπους έχουν να κάνουν οι σοσιαλφασίστες. Γι αυτό προχωράνε διαρκώς εδώ και μια εικοσαετία στη χώρα. Προχωράνε γιατί τέτοια είναι η φύση της αστικής τάξης. Η ζωή την κάνει να αντιστέκεται σε κάθε βήμα του σοσιαλφασισμού και ο δυτικού τύπου ελληνικός καπιταλισμός γεννάει διαρκώς νέες αντιστάσεις. Όμως αυτό που πάντα λείπει από αυτή την τάξη είναι ο χαρακτήρας. Η έλλειψη χαρακτήρα είναι γραμμένη στο γενετικό της κώδικα εξ αιτίας του γεγονότος ότι ποτέ της δεν έκανε μια δημοκρατική επανάσταση. Αυτός είναι ο λόγος που υποχρεώνει το λαό, ουσιαστικά το συνειδητό προλεταριάτο, να υπερασπίζεται, μόνο εκείνο, με συνέπεια ακόμα και με τις σημερινές ελάχιστες δυνάμεις του, τα μίνιμουμ αστικοδημοκρατικά αιτήματα της εποχής. Αυτό δεν είναι κάτι δίχως βάρος. Γιατί πραγματικά αν οι αληθινές δημοκρατικές δυνάμεις που ξεπετάγονται μέσα από το λαό δυναμώσουν, τότε και οι σκόρπιες αντιστάσεις της αστικής τάξης θα μπορούσαν να συγκεντρωθούν. Ο σοσιαλφασισμός είναι τόσο αποκρουστικός που πραγματικά μπορεί να προκαλεί ευρύτατες αντισυμπεριφορές. Αυτό είναι που καθυστερεί διαρκώς την πορεία του. Μπορούμε να περιμένουμε ότι παρόλη την προώθηση των θέσεών τους μετά από τον ανασχηματισμό, οι στρατοί των κνιτών που θα επιτεθούν ξανά αυτή τη χρονιά με πιο πολύ θράσος θα ξαναβρούν πάλι το μίσος του λαού αλλά και τις αντιστάσεις αυτής της άθλιας αστικής τάξης.

Το διήμερο για τις "σλαβικές διαλέκτους" στο Πάντειο και τα σχέδια του ελληνικού υπουργείου Εξωτερικών

Την προηγούμενη βδομάδα έγινε στο Πάντειο Πανεπιστήμιο μια διημερίδα με θέμα "την κατάσταση και τις προοπτικές των σλαβικών διαλέκτων της Μακεδονίας". Την διοργάνωση της διημερίδας είχε αναλάβει ένα Κέντρο Ερευνών Μειονοτικών Ομάδων (ΚΕΜΟ) το οποίο έχει φτιαχτεί εδώ και δύο χρόνια.

Το ΚΕΜΟ είχε καλέσει στην διημερίδα σαν εισηγητές, ειδικούς γλωσσολόγους, ανθρωπολόγους και εθνολόγους, κυρίως Πανεπιστημιακούς, που έχουν ασχοληθεί με το ζήτημα.

Είχε καλέσει ακόμα σαν εισηγητές και Μακεδόνες της μειονότητας, που όμως έκφραζαν ενδιάμεσες γραμμές ή και γραμμές φιλικές προς τον ελληνικό εθνικισμό. Είχε καλέσει και τον Βοσκόπουλο και τον Λιθοξόου αλλά σαν παρατηρητές όπως και τον ποιητή Μέσκο που έκφραζε τη γραμμή Τίλιου για πολιτιστική μακεδονική μειονότητα. Είχε καλέσει όπως επίσης και τον Πασόλη ο οποίος όμως δεν εμφανίστηκε.

Αποδείχτηκε μέσα σ' αυτό το διήμερο ότι το ΚΕΜΟ δουλεύει σαν ένα καθεστωτικό μισοκρατικό όργανο για να διεκπεραιώσει κατ' αρχήν μέσα στην επίσημη διανοήση μια προωθημένη πολιτική στο θέμα των μειονοτήτων, πολιτική, που επιβάλλεται από τις ανάγκες κυρίως της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής. Οι κυρίαρχες πολιτικές φράξιες της αστικής τάξης έχουν δηλαδή διαπιστώσει ότι δεν μπορούν πια ούτε απέναντι στην Ευρώπη, ούτε κυρίως, απέναντι στις ανάγκες της στρατηγικής του αντιτουρκικού μετώπου να διατηρούν την παλιά γραμμή της μεσαιωνικής καταπίεσης των εθνικών μειονοτήτων ιδιαίτερα της μακεδονικής. Αυτή η κλασική τακτική τους απομονώνει από παντού και κάνει αναξιόπιστη την αντιτουρκική διπλωματία τους. Είναι έτσι υποχρεωμένοι να περάσουν μια σύγχρονη στη μορφή της γραμμή μέσα σε μια διανοήση που όλο και περισσότερο βυθίζεται στον εθνικισμό. Για να το πετύχουν αυτό αξιοποιούν και προωθημένες τάσεις ανάμεσα στους Έλληνες διανοούμενους και ζυμώνουν αρχικά τη "νέα γραμμή" στις σχετικές πιο καθυστερημένες τάσεις αλλά και τη δοκιμάζουν. Στη συνέχεια προφανώς αυτή η "νέα γραμμή" θα πρέπει να εκλαϊκευτεί από άλλους και να πάει προς τα κάτω, δηλαδή προς τη μεσαία διανοήση των "μεταφορέων της γνώσης" και αργότερα προς τα ΜΜΕ και το λαό, ώστε τελικά να περάσουν οι πρακτικές αλλαγές που απαιτούνται στην κατάσταση των μειονοτήτων στην Ελλάδα δίχως να ξεσηκωθεί κάποιο άγαρμπο μεσαιωνικό ρεύμα εναντίον τους.

Αυτός είναι ο λόγος που θα μπορούσε κανείς να διακρίνει στο πάνελ των ομιλητών ταυτόχρονα τον βασικό ιστορικό του ελληνικού κράτους και υπάλληλο του υπουργείου εξωτερικών Ε. Κωφό από τη μια μεριά, και τον με πραγματικά αριστέρες θέσεις εθνολόγο και άνθρωπο του αντιεθνικιστικού κινήματος, Λεων. Εμπειρικό από την άλλη.

Στο επίπεδο των παρατηρητών η πλάστιγγα έβγαλε ακόμα πιο αριστερά. Ήταν εκεί σχεδόν όλοι οι χα-

ρακτηριστικοί άνθρωποι που τα προηγούμενα χρόνια είχαν υποστηρίξει και υποστηρίζουν με συνέπεια τα εθνικά δικαιώματα των Μακεδόνων, όπως οι "Ιοί" της Ελευθεροτυπίας ή ο Γ. Νακρατζάς.

Δεν είναι ωστόσο τυχαίο ότι δεν είχε καλεστεί εκεί σαν παρατηρητής κανένας από την ΟΑΚΚΕ (την ώρα μάλιστα που υπήρχε στο πάνελ σαν εκπρόσωπος ουσιαστικά του ψευτοΚΚΕ, ο Κούφης). Είχαν φαίνεται σωστά εκτιμήσει ότι η ΟΑΚΚΕ σαν πολιτική οργάνωση θα μπορούσε να παίξει έναν καταλυτικό ρόλο στο να αποκαλυφθεί ο αληθινός πολιτικός χαρακτήρας και οι αληθινοί σκοποί της διημερίδας στα μάτια της αριστεράς του Μακεδονικού. Γιατί ο δεύτερος στόχος της ημερίδας, σχεδόν εξ ίσου σημαντικός με τον πρώτο που αναφέραμε προηγούμενα, ήταν η έγκριση και η συμμετοχή της αριστεράς του μακεδονικού στη "νέα γραμμή". Δίχως την έγκριση της αριστεράς και βασικά δίχως την έγκριση των ιδίων των συνειδητών μακεδόνων του Ουράνιου Τόξου, όλη αυτή η προσπάθεια του ΚΕΜΟ, ουσιαστικά του ελληνικού υπουργείου εξωτερικών, θα κατέρρεε.

Το ΚΕΜΟ ήθελε να προωθήσει τη "νέα γραμμή" σαν γραμμή που φέρνει την "ειρήνη" στη μειονότητα που την "ησυχάζει" και τελικά την ενσωματώνει με τρόπο στο καθεστώς του ελληνικού εθνικισμού. Μόνο σαν τέτοια η "νέα γραμμή" θα μπορούσε να αποτελέσει ένα δέλεαρ για τους καθυποπτούς Έλληνες εθνικιστές και, ακόμα περισσότερο, για τους σοβινιστές. Γι αυτό το ΚΕΜΟ δεν επέτρεψε την είσοδο στην αίθουσα της διημερίδας του δεκαμελούς κλιμακίου των στελεχών του Ουράνιου Τόξου που με επικεφαλής τον Βοσκόπουλο ήρθε από 700 χιλιόμετρα μακριά να παρακολουθήσει τις εργασίες της. Χρειάστηκε να δοθεί μια ολόκληρη μάχη το πρωί του Σαββάτου με τον Λιθοξόου να κατηγορεί τους βασικούς διοργανωτές Χριστόπουλο και Τσιτσελική σαν ανθρώπους του ελληνικού υπουργείου εξωτερικών ότι κάνουν ότι έκανε πάντα το ελληνικό Κράτος απέναντι στις μειονότητες, για να μπουκ στην αίθουσα οι Μακεδόνες.

Μετά από αυτή την ήττα τους, οι "σκληροί" του ΚΕΜΟ αναγκάστηκαν να επιτρέψουν και σε απρόσκλητο κλιμάκιο της ΟΑΚΚΕ με επικεφαλής το σύντροφο Ζαφειρόπουλο να συμμετέχει σαν παρατηρητής στη διημερίδα.

Ποια ήταν λοιπόν η μέση γραμμή, η συνισταμένη που έβγαζε αυτή η ημερίδα ανεξάρτητα από τις ξεχωριστές συνιστώσες και το διαφορετικό συχνά αντίπαλο πνεύμα που είχαν οι τοποθετήσεις των εισηγητών; Ήταν η εξής: Δεν υπάρχει μια καθορισμένη γλώσσα, αλλά ένα απέραντο άθροισμα από διαλέκτους που μιλιούνται από τη μειονότητα στην Ελληνική Μακεδονία. Υπάρχει βέβαια μια στάνταρ γλώσσα του κράτους της Δημ. της Μακεδονίας, αλλά αυτή είναι ξεχωριστή ή ελάχιστη σχέση έχει με τις πολλές διαλέκτους που μιλάει η μειονότητα. Αυτή η μειονότητα υπάρχει μεν, αλλά δεν είναι εθνική παρά μόνο για κάποιους από αυτούς με μακεδονική εθνική συνείδηση. Οι άνθρωποι ασφαλώς πρέπει να είναι ελεύθεροι να μιλάνε και να γράφουν τη γλώσσα τους, αλλά το ζήτημα του ποια ακριβώς γλώσσα θέλουν να διδάσκονται και από ποιους θα την διδάσκονται είναι ένα ζήτημα που θα προκύψει μετά από μελέτες γλωσσικές και εθνολογικές των ειδικών και ταυτόχρονα μέσα από ένα διάλογο αυτών των ειδικών με όλες τις τάσεις πολιτικές, πολιτιστικές, γλωσσικές κ.λπ. της μειονότητας.

Αυτή είναι η "νέα γραμμή", η οποία δεν αρνείται ότι το ζήτημα της γλώσσας είναι πολιτικό, αλλά θεωρεί τελικά τη γλώσσα σαν ένα ζήτημα πολιτικής διαπραγμάτευσης ανάμεσα στις διαφορετικές τάσεις της μειονότητας σε κάθε επίπεδο. Οι τυπικοί εκφραστές αυτής της γραμμής από το πάνελ ήταν κύρια σαν ειδικοί οι πανεπιστημιακές Ιωαννίδου και Λαφαζάνη και κύρια σαν πολιτικός από τους διοργανωτές ο Χριστόπουλος.

Βέβαια αυτή η γραμμή δεν κωδικοποιήθηκε, ούτε παρουσιάστηκε ποτέ περιληπτικά από κανέναν μέσα στη διημερίδα. Υπήρχε "στον αέρα" όλη την ώρα και επανερχόταν διαρκώς σε τμήματα και σε σπέρματα δίχως να ξεκαθαρίζεται ώστε να γίνεται αντικείμενο κριτικής. Μόνο προς το τέλος εμφανίστηκε και αποκαλύφθηκε όταν εξεργάγησαν από τις εισηγήσεις της ΟΑΚΚΕ και του Ουράνιου Τόξου οι τυπικοί εκφραστές της.

Αυτή η αποκάλυψη ήταν δύσκολη και έμεινε δύσκολη ως το τέλος, όχι μόνο γιατί αυτή η γραμμή έβγαζε σε κομμάτια, αλλά κυρίως γιατί έβγαζε επαναστατικά αφού διαρκώς κατήγγειλε την εθνική καταπίεση των Μακεδόνων, ιδιαίτερα την παλιά, από τον ελληνικό εθνικισμό. Οι εκφραστές της χρησιμοποιούσαν μάλιστα ακόμα και τις λέξεις Μακεδόνες, μακεδονικός, μακεδονική γλώσσα, ιδιαίτερα όσο ξεθάρρευαν και έβλεπαν ότι οι παλιοί δεξιοί, και ειδικά ο Κωφός, δεν διαμαρτύρονταν. Είχαν έρθει έτοιμοι να "δώσουν" πολλά στη μειονότητα εκτός από ένα, το βασικό, να της αναγνωρίσουν δηλ. τον εθνικό χαρακτήρα.

Η "νέα γραμμή" τους ήταν η εκσυγχρονισμένη αιώνια γραμμή του

ελληνικού σοβινισμού: "Δεν υπάρχει άλλη εθνότητα μέσα στο απόλυτα ομοιογενές ελληνικό εθνικό κράτος. Το κράτος του ενιαίου, παλιού, ανώτερου ελληνικού αίματος και πολιτισμού μένει αναλλοίωτο και καθαρό".

Αν πρόσεχε κανείς πολύ θα μπορούσε να διακρίνει την μπακατέλα αυτή να προσφέρεται σε νέα συσκευασία στο χαιρετισμό που έστειλε ο υφυπουργός εξωτερικών Γ. Παπανδρέου προς τους συνέδρους και που διαβάστηκε στην αρχή των εργασιών. Αυτός ο χαιρετισμός έλεγε (γράφουμε το νόημα) ότι πρέπει να αναγνωρισθεί η γλώσσα της μειονότητας σαν συστατικό του ελληνικού εθνικού πολιτισμού. Αυτό ήταν το πλαίσιο από το οποίο δεν θα έπρεπε να απομακρυνθούν οι ειδικοί. Και δεν απομακρύνθηκαν.

Θα μπορούσε κανείς να πείσει στην εξής παγίδα: Να θεωρήσει ότι μπορεί το ΚΕΜΟ να μην αναγνωρίζει τη μακεδονική εθνότητα, αλλά είναι σημαντικό έστω το να αναγνωριστεί ότι υπάρχουν κάποιες μακεδονικές διάλεκτοι και ακόμα περισσότερο το ότι μπορεί κανείς να μιλάει ότι θέλει και να γράφει όποια γλώσσα θέλει.

Όμως αυτή την γλωσσική ελευθερία με την έννοια του ατομικού δικαιώματος, ήδη την έχει κατακτήσει η μακεδονική εθνική μειονότητα στην πράξη. Δεν χρειαζόταν κανένα ΚΕΜΟ για να της την δώσει. Αυτή η ελευθερία έχει στο μεγαλύτερο μέρος της κατακτηθεί με το αίμα και την προσφυγιά δεκάδων χιλιάδων μακεδόνων και ελλήνων μαχητών του ΔΣΕ και του παλιού ΚΚΕ, αλλά και με τον ατελείωτο ως τα σήμερα δημοκρατικό αγώνα του λαού της Ελλάδας όλων των εθνοτήτων και με τους αγώνες όλων των ευρωπαϊκών λαών για δημοκρατία. Η αθώωση του Ουράνιου Τόξου στη δίκη της Φλώρινας, ήταν η δικαστική μορφή που έπαιρνε η νέα κατάσταση σ' αυτό το ζήτημα στη χώρα μας.

Όμως η "νέα γραμμή", η γραμμή του ΚΕΜΟ, δεν είναι η ατομική γλωσσική ελευθερία. Είναι ο περιορισμός αυτής της ελευθερίας και η υπεράσπιση αυτής της περιορισμένης ελευθερίας μέσα στα σύνορα του ελληνικού εθνικού πολιτισμού. Και αυτό μπορεί να γίνει μόνο μέσω του χτυπήματος της μακεδονικής εθνότητας η οποία στο γλωσσικό εκφράζεται με την ύπαρξη μιας συγκεκριμένης μακεδονικής εθνικής γλώσσας, που είναι η σημερινή στάνταρ γλώσσα της Δημ. της Μακεδονίας. Αν δεν χτυπηθεί η γλώσσα του δεν χτυπιέται το έθνος. Η γλώσσα αυτή χτυπιέται από το ΚΕΜΟ με την εξής μέθοδο. Διαχωρίζεται η στάνταρ (η επίσημη) μακεδονική από τις διαλέκτους της μειονότητας και επιχειρείται μέσω "ερευνών" και πολιτικής διαπραγμάτευσης η πρόωθηση, πιθανά ο σχηματισμός, και η διδασκαλία, είτε μιας νέας ενιαίας διαλέκτου για τους Μακεδόνες, ή

η συστηματοποίηση και η διδασκαλία μιας σειράς τοπικών μακεδονικών διαλέκτων της ελληνικής Μακεδονίας. Και στις δύο περιπτώσεις δεν θα διδάσκονται οι Μακεδόνες μια ανεπτυγμένη γλώσσα, αλλά μια κατασκευασμένη τοπική γλώσσα ή πολλές αυθόρμητα διαμορφωμένες τοπικές και καθυστερημένες διαλέκτους.

Και στις δύο αυτές περιπτώσεις, η νέα ή οι νέες γλώσσες θα αποτελούσαν ένα εμπόδιο στην ανάπτυξη των Μακεδόνων. Είναι καλύτερα να διδάσκονται κανείς μόνο ελληνικά παρά να χάνει τις ώρες του για να μαθαίνει σαν γλώσσα μια τοπική διάλεκτο δίχως εθνικό χαρακτήρα (οπότε δίχως να είναι δεμένη με τον έξω κόσμο και την ιστορία), μια διάλεκτο βασικά αγροτική που δεν θα του χρησιμεύσει στο να απλώσει τη σκέψη του, την πράξη του και την επικοινωνία του στο σύγχρονο κόσμο, αλλά θα είναι ένα στοιχείο φολκλωρισμού που θα τον δένει με τις πιο συντηρητικές παραδόσεις της ζωής του χωριού. Πέρα από αυτό στις ιδέες του ΚΕΜΟ κρύβεται ένας πολύ πιο μεγάλος και πολύ πιο άμεσος κίνδυνος. Κρύβεται η διάσπαση των εθνικά Μακεδόνων στην Ελλάδα.

Οι Έλληνες λέκτορες της γλωσσολογίας δεν θα κατευθυνθούν κυρίως στο να συστηματοποιήσουν διαλέκτους, ούτε ακόμα περισσότερο να κατασκευάσουν νέες γλώσσες. Η ελληνική γλωσσολογική επιστήμη ήταν και θα παραμείνει υπηρέτρια του ελληνικού υπουργείου εξωτερικών. Εκείνο που κινδυνεύουν να γίνουν οι λέκτορες είναι φορείς της διάσπασης των εθνικά Μακεδόνων για την υποταγή τους στον ελληνικό σοβινισμό.

Αποδείχτηκε σ' αυτό το διήμερο ότι η θετικιστική τμηματική προσέγγιση του ζητήματος της μειονοτικής γλώσσας και η σχεδόν ολοκληρωτική έλλειψη της μελέτης της σχέσης ανάμεσα στην επίσημη Μακεδονική γλώσσα και τις διαλέκτους της μειονότητας δεν ήταν τυχαία.

Όλο το διήμερο ήταν μια καλυμμένη επίθεση στη μακεδονική γλώσσα. Αυτή είναι πραγματικά μια σύγχρονη γλώσσα και αξίζει να την διδαχτεί κανείς. Είναι μια γλώσσα που περιλαμβάνει τις ανεπτυγμένες έννοιες και το λογοτεχνικό πλούτο που χρειάζεται μια σύγχρονη ανεπτυγμένη γλώσσα. Κι ούτε ενδιαφέρει καθόλου από ποιες άλλες βαλκανικές γλώσσες ή άλλες γλώσσες δανείστηκε αυτά τα στοιχεία και πότε το έκανε αυτό. Είναι αδιάφορο. Φτάνει που η γλώσσα μιλιέται και λειτουργεί στη διεθνή και τοπική ζωή. Οι μακεδόνες στην Ελλάδα σαν γνώστες αυτής της γλώσσας και ταυτόχρονα σαν γνώστες της ελληνικής αποκτούν τον πραγματικά πολύτιμο ρόλο για αυτή τη χώρα, να γίνονται το παράθυρο αλλά και η γέφυρα ειρήνης του λαού μας προς όλα τα Βαλκάνια αλλά και προς

ΤΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΣΤΟ ΜΕΤΡΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

τον σλάβικο κόσμο. Μια τέτοια γλωσσική κατάρτιση σημαίνει άνοδο του συνολικού πολιτισμού του λαού. Αυτό είναι το σύγχρονο πνεύμα.

Αυτό το σχέδιο λοιπόν ραφινάτης οπισθοδρόμησης είναι που κατέρρευσε στο διήμερο της Παντείου.

Η ΟΑΚΚΕ με τις δύο τοποθετήσεις του σ. Ζαφειρόπουλου το ξεσκεπάσε, ενώ με την τοποθέτηση του Π. Βοσκόπουλου το Ουράνιο Τόξο το οδήγησε στην κατάρρευση. Δίχως τους ίδιους τους Μακεδόνες, όπως είπε σε μια παρέμβασή του ο Νακρατζάς, εννοώντας το Ουράνιο Τόξο, δεν μπορεί να υπάρχει δημοκρατική λύση στο ζήτημα της γλώσσας τους.

Αν μπορούσαμε να απομαγνητοφωνήσουμε τις ομιλίες των εκπροσώπων της ΟΑΚΚΕ και του Ουράνιου Τόξου από μια κακογραμμένη κασέτα μας του διήμερου θα τις έχουμε στο επόμενο φύλλο της εφημερίδας. Ωστόσο αξίζει να τις παραθέσουμε επιγραμματικά :

Ο σ. Ζαφειρόπουλος είπε ότι υπάρχει μια μακεδονική γλώσσα, η επίσημη γλώσσα του κράτους της Δημ. της Μακεδονίας, και ότι αυτή είναι υποχρεωμένο το ελληνικό κράτος να τη διδάξει στην μακεδονική εθνική μειονότητα. Είπε ακόμα ότι είναι το ελληνικό κράτος που δεν άφησε να αναπτυχθεί η ντόπια μακεδονική γλώσσα και η αντίστοιχη επιστημονική ελίτ και ότι η στάση των διοργανωτών να προβάλλουν όχι μια γλώσσα, αλλά "στιγμιότυπα γλώσσας" και διαλέκτους, έχει να κάνει με τις ανάγκες της ελληνικής διπλωματίας. Απαντώντας στον Ε. Κωφό, είπε ότι δεν απειλήθηκε το ελληνικό κράτος από τις εθνικές μειονότητες αλλά αυτό κατασκεύασε τις απειλές μέσα από τον επεκτατισμό του.

Ο συναγωνιστής Βοσκόπουλος έδωσε την χαρακτηριστική βολή στη "νέα γραμμή" αφού μίλησε σαν εκπρόσωπος των εθνικά Μακεδόνων και απαίτησε αυτή την εθνική αναγνώριση από το ελληνικό κράτος για όλη τη μειονότητα αρνούμενος ότι αυτό είναι ένα ζήτημα υποκειμενικής εκτίμησης. Ακόμα χειρότερα καυτηρίασε τη θέση του πολιτιστικού μακεδονισμού λέγοντας ότι οι Μακεδόνες δεν είναι διατεθειμένοι να μετατραπούν σε Ινδιάνους που περιορίζονται μέσα σε ρεζέρβες και γίνονται φολκλόρ.

Πραγματικά αυτή η δουλειά δεν πήγε καθόλου καλά για το ΚΕΜΟ και τους λέκτορές του. Αν αυτά τα λόγια και αυτό το φαινομενικά ριζοσπαστικό πνεύμα οι λέκτορες το επιδείκνυαν το 1992 στο ζήτημα του ονόματος, ή έστω το 1995 όταν οι ναζί λεηλατούσαν τα γραφεία του Ουράνιου Τόξου που τόλμησε να διεκδικήσει τη γλώσσα του, ίσως να προκαλούσαν κάποια συμπάθεια, κάποια έλξη, κάποια σύγχυση. Τώρα όμως είναι αργά. Βρίσκονται πάλι πίσω από τις εξελίξεις. Στους Μακεδόνες δύσκολα πουλάει κανείς γυαλάκια αν τι για διαμάντια και η πραγματικά δημοκρατική και επαναστατική ελληνική διανόηση έχει σχηματίσει εδώ και καιρό τις ιδέες της πάνω στα εθνικά ζητήματα.

Για κόντρα ξέσπασε τις προηγούμενες μέρες μεταξύ του σοβινιστή Παπαθεμελή και του ρωσόδουλου Λαλιώτη. Αφορμή γι' αυτό υπήρξε η καθυστέρηση των μεγάλων έργων στη Θεσσαλονίκη και ιδιαίτερα του Μετρό. Ο Παπαθεμελής μαζί με άλλους εφτά βουλευτές του ΠΑΣΟΚ συνυπέγραψαν ερώτηση την οποία κατέθεσαν στη βουλή όπου κυρίως αναφέρονταν για την εξαιρετικά μεγάλη καθυστέρηση που παρατηρείται στην έναρξη της κατασκευής του Μετρό.

Πριν από την κόντρα αυτή είχε προηγηθεί άλλη μεταξύ του Λαλιώτη και του σοβινιστή Εμφιετζόγλου με αφορμή την έκπτωση της κοινοπραξίας "Μακεδονικό Μετρό", της οποίας αυτός ο τελευταίος ηγείται, από την κατασκευή του Μετρό. Αυτό έγινε παρόλο που ο Εμφιετζόγλου είχε μειοδοτήσει στο σχετικό διαγωνισμό. Τότε το ΥΠΕΧΩΔΕ ανάθεσε το έργο στην κοινοπραξία "Θεσσαλονίκη Μετρό" του γαλλικού ομίλου "Μπουίγκ", που ήταν ο δεύτερος μειοδότης. Η αιτία για την έκπτωση ήταν ότι η ιταλική εταιρεία "Φιντέλ" που συμμετείχε στην κοινοπραξία του Εμφιετζόγλου πτώχευσε και έτσι βρήκε την ευκαιρία ο Λαλιώτης να κηρύξει έκπτωτη την κοινοπραξία. Ο Εμφιετζόγλου στη συνέχεια κατέφυγε στη δικαιοσύνη και το Νομικό Συμβούλιο του κράτους γνωμοδότησε ότι δεν υπάρχει πρόβλημα, όμως το Συμβούλιο της Επικρατείας θεώρησε, με δύο αποφάσεις του, ότι η κοινοπραξία "Μακεδονικό Μετρό", τώρα που πτώχευσε ένας εταίρος της είναι ανύπαρκτη λόγω ακριβώς αυτής της αλλαγής στη σύνθεσή της.

Έχουμε πάρα πολλές φορές αναφερθεί στον ιδιαίτερα σαμποταριστικό ρόλο του ΣτΕ στην βιομηχανία και στα μεγάλα έργα σε αυτή τη χώρα. Ο Λαλιώτης στηριζόμενος πάνω σε αυτές τις αποφάσεις αφαιρεί το έργο από τον Εμφιετζόγλου. Αυτός όμως επανέρχεται και ζητεί επαναδιαπραγμάτευση, όπως το ίδιο ζητά και ο Παπαθεμελής στην ερώτηση που κατέθεσε.

Ήταν τόσος ο θυμός του Λαλιώτη με την ανακίνηση του θέματος, γιατί μέχρι τώρα δεν υπήρξε καμιά σοβαρή αντίδραση στα σαμποταριστικά του σχέδια, που έδωσε μια μακροσκελέστατη ανακοίνωση και μια συνέντευξη τύπου για το θέμα.

Όμως γεγονότα και προηγούμενες ταχτικές του έρχονται να αποκαλύψουν τον ύπουλο και σαμποταριστικό του ρόλο. Παράδειγμα η περίπτωση του νέου αεροδρομίου όπου ζητήθηκαν νέες προσφορές. Εδώ η απάντηση του Λαλιώτη ήταν ότι ο σχετικός διαγωνισμός είχε ξεκινήσει επί της κυβέρνησης της Ν.Δ και ολοκληρώθηκε από το ΠΑΣΟΚ! Ή στην

περίπτωση του βιολογικού καθαρισμού της Ψυττάλειας που ζητήθηκαν νέες προσφορές. Εδώ η απάντηση του Λαλιώτη ήταν ότι υπήρξαν αποκλίσεις στις τεχνικές λύσεις από τις απαιτήσεις του διαγωνισμού. Όμως πριν γίνει η ανάθεση σε κάποια εταιρεία είναι εύλογο να μελετά κανείς τις λύσεις που αυτή προτείνει για κάποια τεχνικά ζητήματα και να κοιτά κατά πόσο η προσφορά ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις που τίθενται για το έργο. Η στοιχειώδης λογική λει ούτως ή άλλως δεν μπορεί κανείς να κάνει ανάθεση ενός έργου αξίας αρκετών δις μόνο και μόνο από την προσφορά μιας εταιρείας αγνοώντας οτιδήποτε άλλο.

Όμως, όπως έχουμε και άλλες φορές γράψει, ο Λαλιώτης ξέρει και τη μέθοδο και την πρακτική που ακολουθείται, καθώς και τη σχετική νομοθεσία της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις περιπτώσεις ανάθεσης των έργων, παρόλα αυτά κάνει πάντα ότι είναι δυνατόν για την καθυστέρηση ενός έργου ή τη μη ολοκλήρωσή του μη ακολουθώντας την καθιερωμένη πρακτική.

Στην προκειμένη περίπτωση αυτός επιτυγχάνει όχι μόνο να καθυστερήσει την έναρξη του Μετρό στη Θεσσαλονίκη, αλλά και να δώσει ένα χτύπημα στους εθνικιστές του ΠΑΣΟΚ που, όπως έδειξαν τα πράγματα με τον Παπαθεμελή, του αντιστέκονται. Εδώ ακολουθεί τη γνωστή μέθοδο του δασκάλου του Παπανδρέου, όπου χρησιμοποιεί την γαλλική εταιρεία αναθέτοντάς της το έργο αλλά ταυτόχρονα κωλυσιεργεί την έναρξή του, για να φαίνεται ότι το χτύπημα στους εθνικιστές δεν δίνεται από τον ίδιο, αλλά από την Ευρώπη. Αυτό το τελευταίο συμπέρασμα έρχεται να το ενισχύσει και ο ίδιος ο Εμφιετζόγλου όταν σε εκδήλωση του βιομηχανικού επιμελητηρίου Θεσσαλονίκης μεταξύ άλλων είπε "ο ίδιος ο πρωθυπουργός Κώστας Σημίτης παρακάλεσε τον Ζακ Σαντέρ να κάνει παρέμβαση υπέρ της γαλλικής κατασκευαστικής εταιρείας Μπουίγκ στο θέμα του Μετρό Θεσσαλονίκης" (Ελευθεροτυπία, 6-11).

Σε κάθε περίπτωση ο Εμφιετζόγλου είναι ένας ελεεινός σοβινιστής, όπως περίτρανα αποδείχτηκε στην περίπτωση του ονόματος της Δημοκρατίας της Μακεδονίας όπου ήταν από τους πιο φανατικούς "μακεδονομάχους", όμως είναι προτιμότερο από το να καθυστερήσει το έργο ή το να μην γίνει καθόλου να ξαναγίνει επαναδιαπραγμάτευση για την κατασκευή του, όπως θέλει ο ρωσόδουλος σαμποταριστής Λαλιώτης. Άλλωστε αν χρειαστεί να κατασκευάσει πόλεμο με την Τουρκία, αυτό το υποκείμενο θα γίνει χειρότερο από τον χειρότερο σοβινιστή.

Η ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΞΕΣΗΚΩΝΕΤΑΙ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΚΟΚΚΑΛΗ

Μια του κλέφτη. Δυο του κλέφτη, τρεις και η κακή του μέρα. Η βρώμη δυναστεία του Κόκκαλη συνεχίζει την άνοδό της χάρη στην πολιτική προστασία του Σημίτη - Λαλιώτη του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ. Αυτό το πρακτόρικο κομπραδόρικο κεφάλαιο απλώνει παντού τα πλοκάμια του. Αλλά όσο πιο πολύ απλώνεται τόσο πιο πολύ αποκαλύπτεται και τόσους πιο πολλούς εχθρούς συναντάει.

Αυτό συμβαίνει πιο πολύ στο ποδόσφαιρο. Γιατί ενώ στους άλλους τομείς της οικονομικής του δραστηριότητας ο Κόκκαλης συγκρούεται με μεμονωμένους, αν και ισχυρούς, κεφαλαιοκράτες ή τμήματα της πολιτικής εξουσίας, στην περίπτωση του ποδοσφαίρου η άνοδός του συγκρούεται με αντίπαλους φίλαθλους στρατούς. Ο Κόκκαλης δηλαδή μπορεί από τη μια μεριά να κατασκευάζει μια πλατεία και επικινδύνει πολιτική βάση στην εξέδρα του Ολυμπιακού και να οικοδομεί εκεί, μέσα από τους Συνδέσμους, και έναν πιο στενό πολιτικό στρατό, όμως προκαλεί μοιραία ακόμα πλατύστερες αντισυμπειρώσεις σε όλη την Ελλάδα.

Είναι χαρακτηριστικό αυτό που έγινε προχθές με τον ΠΑΟΚ. Για πρώτη φορά στη Θεσσαλονίκη η ποδοσφαιρική αντιπαράθεση στον Κόκκαλη - Ολυμπιακό πήρε χαρακτήρα πολιτικού κινήματος. Η διαδήλωση του ΠΑΟΚ στη Θεσ/νίκη είναι η μαζικότερη πολιτική εκδήλωση στην ιστορία της χώρας που ξεκίνησε από το χώρο της ποδοσφαιρικής αναμέτρησης.

Η διαδήλωση της Θεσ/νίκης ενάντια στον Κόκκαλη δεν πέφτει από τον ουρανό, ούτε είναι προϊόν μόνο μιας κακής διαιτησίας υπέρ του Ολυμπιακού. Οι φίλαθλοι παρά τον απέραντο υποκειμενισμό τους και την πολιτική τους καθυστέρηση, παρακολουθούν πολύ τις γενικότερες εξελίξεις στο χώρο του ποδοσφαίρου και όλο και περισσότερο διεισδύουν στο ποδοσφαιρικό παρασκήνιο, δηλαδή στα διοικητικά ζητήματα και ανακαλύπτουν τον πολιτικό χαρακτήρα τους. Η μετατροπή μιας αδικίας σε έναν ποδοσφαιρικό αγώνα σε πολιτική μαζική μισοεξέγερση δεν θα είχε γίνει αν ο Ολυμπιακός μέσα από την διαιτησία του δεν είχε προκαλέσει τελευταία κι άλλες τέτοιες εξεγέρσεις που έμειναν όμως στο επίπεδο του φίλαθλου κοινού, δηλαδή στο καθαρά ποδοσφαιρικό επίπεδο. Τέτοια για παράδειγμα ήταν η περυσινή αντίδραση των φιλάθλων του Ιονικού καθώς και του ΟΦΗ ενάντια στις αντίστοιχες σφαγές τους από τον Ολυμπιακό.

Βέβαια αυτοί που σχετικοποιούν τα πράγματα, ή που θέλουν να καλύψουν τον Κόκκαλη, λένε ότι πάντα γίνονται αδικίες ή και διαιτητικά λάθη. Όμως αυτές οι αδικίες και αυτά τα διαιτητικά λάθη αλληλοεξουδετερώνονται από την στατιστική συχνότητά τους. Ή ακόμα μένει ένας μέσος όρος αδικίας που επιβαρύνει λίγο πολύ ισόποσα όλες τις ομάδες μικρού κοινού απέναντι στις ομάδες πλατείου κοινού.

Η σημερινή εξέγερση ενάντια στον Κόκκαλη δεν αγκάλιασε τυχαία τη Θεσ/νίκη. Προηγούμενα είχε αγκαλιάσει όλη την Ελλάδα και παντού σερ-

νόταν μια υπόκοφη διαμαρτυρία ενάντια στον Κόκκαλη. Ακόμα όλοι είχαν παρακολουθήσει τη διοικητική άνοδο σε όλα τα επίπεδα των δυνάμεων των φιλικών προς τον Κόκκαλη τα τελευταία δύο χρόνια. Δεν είναι άλλωστε καθόλου τυχαίο ότι μόνο μέσα σε αυτά τα δύο χρόνια ο Κόκκαλης - Ολυμπιακός συγκέντρωσε την γενική αντίθεση.

Να λοιπόν πως έγινε η διαδήλωση της Θεσ/νίκης και να πως προκύπτουν ξαφνικά ποιοτικά καινούργιες αντιστάσεις που είναι αδύνατο να προβλέψουν οι αντιδραστικοί όταν εξυφαίνουν τα σχέδιά τους και προχωράνε τα πόνια τους. Κάποια στιγμή η ποσοτική εξαπάτηση γίνεται ποιοτική. Ο Κόκκαλης για να φτιάχνει το νέο ολυμπιακό πολιτικό του στρατό και να του δίνει φασιστικά χαρακτηριστικά έπρεπε να του δίνει νίκες και πρωτιά. Δίχως νίκες και πρωτιά κανένας φασισμός δεν μπορεί να σχηματίσει στρατό. Αυτό είναι που γεννάει την επιτακτική ανάγκη της κλεισιάς στη διαιτησία. Η διεισδυση του Κόκκαλη στην διοίκηση του ποδοσφαίρου έδωσε τη δυνατότητα της κλεισιάς. Αυτή η κλεισιά πραγματοποιούμενη διαρκώς γέννησε τις εξεγέρσεις.

Πιθανά τώρα ο Κόκκαλης και η πολιτική συμμορία που τον προστατεύει να ανακόψουν πρήμναν για λίγο ώσπου να εκτονωθούν οι αντιστάσεις. Μετά θα ξαναπροχωρήσουν. Μια εφεδρεία τους άλλωστε και μια ελπίδα τους βρίσκειται στο γεγονός ότι όλα αυτά τα πολιτικά κινήματα που στηρίζονται στις εξέδρες, σαν κινήματα της καθυστέρησης, είναι τρωτά. Είναι τρωτά γιατί στην ηγεσία των ομάδων βρίσκονται συνήθως σοβινιστές, είναι τρωτά γιατί οι ομάδες, σαν φράξιες της αστικής τάξης και σαν εταιρείες διασπούν από τη φύση τους το λαό και, στην περίπτωση της Θεσ/νίκης είναι τρωτές γιατί πάσχουν από έναν αθεράπευτο τοπικισμό. Το μίσος πολλές φορές των θεσσαλονικιών στον αθηνοκεντρισμό δεν είναι μόνο ενάντια στην κρατική και κομματική γραφειοκρατία αλλά και ενάντια στον ίδιο το λαό του νότου. Τα τοπικιστικά κινήματα δεν έχουν μέσα τους καμία πρόοδο. Δεν έχουμε ανάγκη μαζί με τις άλλες κατάρτες αυτής της χώρας και από μια Λέγκα του Βορρά.

Πάντως πρέπει να παρατηρήσουμε ότι όλες οι αδυναμίες τέτοιων κινήματων μειώνονται ή και εξουδετερώνονται όταν μία ως τα χθες καθυστερημένη μάζα πολιτικοποιείται και κατεβαίνει στο δρόμο. Πρέπει να παρατηρήσουμε ότι το επίπεδο περιφρούρησης και αυτοσυγκράτησης που έδειξαν οι φίλαθλοι του ΠΑΟΚ και στο γήπεδο και αργότερα στη διαδήλωση, δεν είναι άσχετο με την συνειδησή τους ότι κάτι ξεχωριστό, κάτι διαφορετικό, κάτι σπουδαίο και εξόχως "πολιτικό" έκαναν εκείνη την ώρα.

Υπάρχει περίπτωση ο Κόκκαλης να εξημερώσει περισσότερο τα ποδοσφαιρικά στίφη από όσο έχουν κάνει όλα μαζί τα άρθρα των εφημερίδων, οι νουθεσίες της τηλεόρασης και οι αστυνομικές διατάξεις όλα αυτά τα χρόνια.

ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ ΤΩΡΑ ΟΙ ΝΑΖΙ

Να μη γίνει η Ελλάδα διεθνές κέντρο των ναζιστών

συνέχεια από τη σελ. 1

Σύμφωνα με πληροφορίες, ενώ οι αρχές ασφάλειας γνώριζαν για τη συνάντηση, όχι όμως και το σημείο όπου θα γινόταν, αρχισαν να ερευνούν στην περιοχή του Ασβεστοχαριού για να τους εντοπίσουν. Λίγη ώρα μετά το μεσημέρι, βρέθηκε το κέντρο και αμέσως ειδοποίησαν διακριτικά τον ιδιοκτήτη ότι θα πρέπει να συνεχιστεί η συνάντηση και να μην προβεί σε καμία ενέργεια.

Ο γενικός αστυνομικός διευθυντής Θεσσαλονίκης, Κώστας Οικονόμου, ανέφερε ότι "ήταν γνωστή στις αρχές η συνάντηση και αμέσως ενημερώθηκε το υπουργείο Δημόσιας Τάξης". Από τη δική του πλευρά, ο διευθυντής Ασφάλειας, Αθανάσιος Δαλαμαγκίδης, δήλωσε ότι "παρακολουθούσαμε με διακριτικότητα την συγκέντρωση και θα επεμβαίναμε, σύμφωνα με τις εντολές, αν οι συμμετέχοντες διέπρατταν κάποιο αδίκημα. Από αυτά που μας πληροφορήσαν οι αστυνομικοί, που βρίσκονταν στην περιοχή, οι συγκεκριμένοι δεν προέβησαν σε πράξεις που θα δικαιολογούσαν την επέμβαση μας".

Ο ιδιοκτήτης του κέντρου "Κουκουναρές", Γ. Τσιτουρίδης, δηλώνει ότι δεν γνώριζε το χαρακτήρα του συνεδρίου. Ισχυρίστηκε ότι πριν από δυο περίπου μήνες δυο άτομα πήγαν στο κέντρο και του είπαν ότι πρόκειται για συνεστίαση εμπόρων. Παρ' όλα αυτά δηλώνει ότι "δεν μου επέτρεψαν να μπω στην αίθουσα και δεν γνωρίζω τι συζητήσαν. Στην πόρτα υπήρχαν δυο άτομα που έλεγχαν ποιοι έμπαιναν στην αίθουσα. Ήταν πολύ δύσκολο να μπει κάποιο άτομο που δεν είχε σχέση με τη συγκέντρωση. Μάλιστα, όταν ήρθαν πρώτη φορά μου είπαν ότι θα πάρουν μέρος 300 άτομα, αλλά τελικά ήρθαν σύμφωνα με τις προσκλήσεις 151". Τόσο συννομήτες "έμποροι" δύσκολα πείθον για την ιδιότητα τους. Σύμφωνα πάντα με την ίδια εφημερίδα: "Η πρόσκληση που μοιράστηκε στα μέλη που πήραν μέρος στην διεθνή συνάντηση των "εθνικοσοσιαλιστών" (νεοναζιστών) μεταξύ άλλων ανέφερε ότι η Ελληνική Συντονίστρια Περιηγητικών Ομάδων σας προσκαλεί να παρευρεθείτε στο 5^ο Πανευρωπαϊκό Συνέδριο Νεολαίας που θα πραγματοποιηθεί στη Θεσσαλονίκη στις 24 Οκτωβρίου (σημειώνεται ότι η ανακοίνωση παρατίθεται επί λέξει). Τιμή πρόσκλησης 4000 δραχμές και το μενού περιλαμβάνει δυο πλήρη γεύματα με ποτό, ενώ στη διάρκεια της συγκέντρωσης θα υπάρξει εορταστικό πρόγραμμα και εμβατήρια".

Και συνεχίζει η "Θ": "Αξίζει να αναφερθεί ότι την ευθύνη της διοργάνωσης είχε η οργάνωση "Χρυσή Αυγή" που κάλεσε ηγετικά

στελέχη από όλο τον κόσμο καθώς και άτομα που στο παρελθόν συνεργάστηκαν μαζί τους σε διάφορες εκδηλώσεις. Πάντως οι δραστηριότητες των μελών της "Χρυσής Αυγής" είναι γνωστές στις διωκτικές αρχές αλλά και σε όλους, αφού έχουν πάρει μέρος ακόμα και σε συναντήσεις με άλλες ακροδεξιές οργανώσεις του εξωτερικού".

"Το ερώτημα που τίθεται είναι γιατί οι αστυνομικές αρχές αλλά και το αρμόδιο υπουργείο δεν ενημέρωσε την εισαγγελία για τη συνάντηση αυτή".

Η απάντηση σ' αυτό το ερώτημα είναι ότι η πολιτική απόφαση είχε ήδη παρθεί σε κυβερνητικό επίπεδο, και το δημοκρατικό κομμάτι της αστικής τάξης, που αντιστάθηκε την προηγούμενη περίοδο, υποτάχθηκε τελικά στο ανερχόμενο φιλοναζιστικό πολιτικό καθεστώς. Οικουμενικά, όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα έδωσαν το χρίσμα της νομιμότητας στους ναζιστές. Έτσι είχαν όλη την άνεση να συνεδριάζουν από τις δωδεκάμισι το μεσημέρι (τότε δηλαδή περίπου που σύμφωνα με την εφημερίδα ανακάλυψε το μέρος η Αστυνομία) μέχρι τις 11.15 το βράδυ. Γράφει για τη συνάντηση η "Θεσσαλονίκη": "Όλα έγιναν με πλήρη μυστικότητα καθώς μόνο έξι ανώτερα στελέχη γνώριζαν που και πότε θα πραγματοποιηθεί το "5^ο Πανευρωπαϊκό Συνέδριο Νεολαίας" (έτσι βάφτισαν οι νοσταλγοί του παρελθόντος τη συνάντησή τους). Μάλιστα, τα δυο μέλη που κατ'άγονται το ένα από τη Θεσσαλονίκη (δικηγόρος), και το άλλο από τις Σέρρες (καθηγητής) ήταν αυτά που ειδοποίησαν τους υπόλοιπους για την ακριβή ώρα και το όνομα του κέντρου. Επίσης, συμμετείχαν δημοσιογράφος από τις Σέρρες, μια δικηγόρος και μια καθηγήτρια από την Αθήνα, καθώς και επιχειρηματίες από διάφορες περιοχές της χώρας όπως Λάρισα, Τρίκαλα, Καβάλα, Ξάνθη, Λαμία. Δεν έλειπαν και οι "εισαγόμενοι" νεοφασίστες: Ήρθαν ηγετικά στελέχη από τη Γερμανία, τη Γαλλία, τη Δανία, την Ισπανία, τις ΗΠΑ και δυο μέλη από τη Ν. Αφρική. Επίσης, προσκλήθηκαν να πάρουν μέρος στη συνάντηση και μέλη οργάνωσης από τη Ρωσία, αλλά για άγνωστους λόγους δεν ήρθαν".

"Κατά τη διάρκεια της συνάντησης, αντιπλάγησαν απόψεις για την επαναδραστηριοποίηση των νεοναζιστικών οργανώσεων ενώπιον του 2000 και την ανασύσταξη των δυνάμεων τους".

Σύμφωνα όμως με τον κυβερνητικό εκπρόσωπο, όπως φαίνεται, οι ναζιστές "συγκεντρώθηκαν σε κλειστό χώρο και δεν προέβησαν σε πράξεις ή δραστηριότητες που παραβαίνουν το νόμο".

Σε καμία άλλη χώρα της Ενωμένης Ευρώπης δεν θα ήταν δυ-

νατό να πραγματοποιηθεί ένα παρόμοιο γεγονός, ούτε καν και στις χώρες της υπόλοιπης Ευρώπης. Μόνο στην Ελλάδα και στη Ρωσία γίνονται ανερόχλητα και με πολιτική κάλυψη ναζιστικά συνέδρια. Είναι ζήτημα χρόνου πια, μετά από αυτή την εξέλιξη, η πλήρης επαναδραστηριοποίηση της "Χρ. Αυγής". Το κόμμα των δολοφόνων ναζιστών, με φυγόδικο των υπαρχηγό τους Ανδρουτσόπουλο, θα έπρεπε σε μια δημοκρατική χώρα να έχει βγει στην παρανομία και να υφίσταται την κρατική καταστολή. Αντίθετα έχουμε στην πράξη την πλήρη νομιμοποίησή του. Αυτό δεν είναι τυχαίο. Το πολιτικό υπόστρωμα υπάρχει. Ο αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης, Κ. Καραμανλής, έχει αναγνωρίσει το ναζισμό σαν μια απλή "ιστορική εκδοχή". Ο βουλευτής της Ν.Δ. Γ. Καρατζαφέρης κάλεσε ανοιχτά τη "Χρ. Αυγή" σε συγκυβέρνηση και καμία κοινοβουλευτική διαδικασία από κανένα κόμμα δεν κινήθηκε για την αποπομπή του. Ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος κηρύττει ανοιχτά τη ναζιστική ιδέα του ανώτερου ελληνοισμού και καλεί τον "ελληνοισμό" σε εδαφική επέκταση κάτω από χειροκροτήματα και ζητωκραυγές. Όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα, και αυτά έξω από τη Βουλή, αρνούνται να βγάλουν εκτός νόμου τους ναζιστές. Και είναι φυσικό γιατί διατηρούν κοινή πολιτική γραμμή με τη "Χρ. Αυγή", δηλ. υιοθετούν όπως και αυτή, τον αντιτουρκισμό, τον αντιευρωπαϊσμό, τον αντιαμερικανισμό, τη λατρεία του γραφειοκρατικού κράτους, την υποστήριξη των κινημάτων της πλούσιας αγροτιάς, της καθηγητικής γραφειοκρατίας, και όλης της μικροαστικής καθυστέρησης, και πάνω απ' όλα την πολεμική οικονομία με σημαία τους S-300, και τη ρωσοφιλία.

Το πολιτικό έδαφος για την ανάπτυξη του ναζισμού λοιπόν υπάρχει. Ας δούμε συγκεκριμένα τη στάση των κομμάτων για τη διεθνή συνάντηση των ναζιστών. Το ΔΗΚΚΙ και η ΠΟΛΑΝ δεν έβγαλαν καμία ανακοίνωση ενάντια σ' αυτή τη συνάντηση. Η Ν.Δ. έχει το ναζισμό στο εσωτερικό της. Όσον αφορά τον ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ αρκέστηκαν να μιλήσουν μόνο οι οργανώσεις της Θεσσαλονίκης των δύο κομμάτων, χωρίς να εκδοθεί κεντρική ανακοίνωση. Θεωρήθηκε λοιπόν μία τοπική κίνηση δευτερεύουσας σημασίας κατ' αρχήν. Φυσικά στις ανακοινώσεις τους, δεν υπήρξε λέξη για τη ναζιστική συμμορία της "Χρ. Αυγής" που διοργάνωσε το συνέδριο, και οπωσδήποτε δεν υπήρξε καμία αναφορά στη δημοκρατική θέση να βγουν εκτός νόμου οι ναζιστές. Αναλυτικά, η Πολιτική Επιτροπή Θεσσαλονίκης του ΣΥΝ, ανάμεσα σ' άλλα λέει

ότι: "Καταγγέλλει τη συνάντηση και καλεί σε δημοκρατική επαγρύπνηση. Παράλληλα, αδυνατεί να κατανοήσει τη στάση της κυβέρνησης. Τέτοια γεγονότα δεν μπορεί να υποβαθμίζονται, ούτε να αντιμετωπίζονται δια της σιωπής, αλλά με συγκεκριμένα μέτρα θωράκισης της δημοκρατίας".

Ποια είναι αυτά τα μέτρα, τι προτείνει ο ΣΥΝ, σε τι καλεί το λαό να παλέψει συγκεκριμένα, αυτό αφήνεται στη φαντασία και την πρωτοβουλία του καθένα. Η ανακοίνωση της Κομματικής Οργάνωσης Θεσσαλονίκης του ψευτοΚΚΕ λέει: "Η διεθνής σύναξη των φασιστών που έγινε στη Θεσσαλονίκη κάνει φανερό ότι οι διεθνείς φασιστικοί κύκλοι, συνεχίζουν τη δραστηριότητα τους και παρεμβαίνουν για να καρπωθούν τη δυσάρεσκια των λαϊκών στραμάτων από την εφαρμοζόμενη αντιλαϊκή πολιτική της ΟΝΕ και του διεθνούς κεφάλαιου". Αυτό που μας λέει δηλαδή ο Περισσός, είναι ότι η Ευρώπη προκαλεί την εμφάνιση και την πολιτική παρέμβαση των "φασιστών". Αν λοιπόν τσακίσουμε αυτή την αντιλαϊκή πολιτική, τότε δεν θα μπορούν να παρεμβαίνουν οι "φασίστες". Αυτή είναι η λογική των υποτιθέμενων κομμουνιστών. Την ίδια λογική και τον ίδιο εχθρό, έχουν και οι ναζιστές. Δηλαδή, "την αντιλαϊκή πολιτική της ΟΝΕ και του διεθνούς κεφάλαιου". Αυτό γράφει συνέχεια η "Χρ. Αυγή". Θα ενοχούσε λοιπόν με τους ναζιστές ενάντια στις Βρυξέλλες, δηλαδή μ' έναν δευτερεύον εχθρό ενάντια στον κύριο εχθρό; Και συνεχίζει η ανακοίνωση της ΚΟΘ: "Η ευθύνη της κυβέρνησης και των οργάνων της που επέτρεψαν την πραγματοποίηση της σύναξης είναι δεδομένη. Η επιλογή της Θεσσαλονίκης και του χρόνου πραγμάτωσης της σύναξης επιβάλλει τη συνεχή επαγρύπνηση του λαού και της νεολαίας για να αποκρουστούν τα ρεβανσιστικά σχέδια των νεοφασιστών". Δηλαδή τι πρέπει να κάνουν οι αντιναζιστές; Επαγρύπνηση ενάντια στην "αντιλαϊκή πολιτική της ΟΝΕ και του διεθνούς κεφάλαιου"! Ωστόσο, στις 3 Νοέμβρη, ο Ριζοσπάστης δημοσίευσε την ερώτηση του βουλευτή του ψευτοΚΚΕ, Σ. Κόρακα προς τον υπουργό Δημόσιας Τάξης. Μ' αυτή αναφερόταν στη στάση της κυβέρνησης "που κρατάει στάση ανοχής και για τη συγκεκριμένη εκδήλωση και γενικότερα". Επίσης, απευθυνόμενος προς τον υπουργό και την ΕΛΑΣ, τους ρώτησε αν γνώριζαν για τη συνάντηση και "για ποιο λόγο ανέχτηκαν την είσοδο στη χώρα εκπροσώπων νεοναζιστικών οργανώσεων απ' όλο τον κόσμο, γιατί αντιμετώπισαν παθητικά τη συγκεκριμένη εκδήλωση, και αν θα συνεχιστεί η "διακριτική" συμπεριφορά των αρχών απέναντι σε παρόμοιες δρα-

στηριότητες". Έχουμε εδώ μια δήλωση η οποία φαινομενικά βάζει ζήτημα νομιμότητας των ναζιστών. Όμως μόνο φαινομενικά, για να μπορεί το κόμμα του Περισσού, μετά το θόρυβο που δημιουργήθηκε, να ψαρεύει μέσα στο αντιναζιστικό στρατόπεδο. Είναι φανερό ότι δεν ξεκαθαρίζει και δεν τοποθετεί ανοιχτά ζήτημα "Χρυσής Αυγής", και δεν μιλάει καθόλου για το "εκτός νόμου". Αντίθετα, αν προσέξει κανείς, αυτό που τοποθετεί ο Κόρακας είναι γιατί αφέθηκαν οι ξένοι ναζιστές να έρθουν στην Ελλάδα. Όμως κάποιος τους κάλεσε. Κι αυτοί ήταν οι ντόπιοι ναζιστές, δηλαδή η "Χρ. Αυγή". Ενώ ποτέ αυτό το κόμμα, δεν έχει βάλει σ' αλήθεια απαγόρευση των "δικών μας" ναζιστών, ζητάει να διωχτούν οι ξένοι. Έχουμε δηλαδή μια δήλωση νομιμοποίησης της "Χρ. Αυγής". Αυτή η γλώσσα η διφορούμενη ταιριάζει σε κόμματα και ανθρώπους που ζητάνε την κάλυψη στα λόγια, αλλά στην πράξη εφαρμόζουν φιλοναζιστική στάση.

Ο εκπρόσωπος της οργάνωσης "SOS Ρατσισμός" της Θεσσαλονίκης, Στάθης Τσομίδης, δήλωσε: "Αποτελεί πρόκληση για το δημοκρατικό πολίτευμα και αυτοδικαίως ο εισαγγελέας θα μπορούσε να επέμβει. Αν και υπάρχουν καταγγελίες, ευτυχώς ακόμα στην Ελλάδα τα περιστατικά ναζιστικής-ρατσιστικής βίας είναι μεμονωμένα. Αυτό το πράγμα πρέπει να εκλείψει και χρειάζεται κινητοποίηση όλων των δημοκρατικών πολιτών για να μην έχουμε τέτοια φαινόμενα". Ο εκπρόσωπος της αντιρατσιστικής οργάνωσης πιστεύει δηλαδή ότι δεν χρειάζεται να εκπέμψουμε SOS για το ναζισμό στην Ελλάδα γιατί οι ναζί είναι απομονωμένοι. Η σύγκληση όμως διεθνούς συνεδρίου αποδεικνύει ότι όχι μόνο δεν είναι απομονωμένοι αλλά έχουν φίλους και εκτός Ελλάδας που τους καλούν στο "σπίτι" τους για μία κουβεντούλα. Η Θεσσαλονίκη σου Τσομίδη είναι κέντρο του διεθνούς ναζισμού.

Η μόνη θετική δήλωση που είδαμε ήταν αυτή του βουλευτή του ΠΑΣΟΚ, Π. Παρασκευόπουλου. "Το θέμα είναι πολιτικό και δεν αφορά το αστυνομικό ρεπορτάζ. Η σωστή πολιτική του αντιμετώπιση όφειλε την έκφραση της αποδοκιμασίας και τελικά την αποτροπή της συγκεκριμένης αυτής. Κάτι τέτοιο θα συμβάδιζε με τη δημοκρατική ευαισθησία των πολιτών της Θεσσαλονίκης αφού οι ιδέες και η δράση των στοιχείων αυτών κινούνται σαφώς εκτός δημοκρατικού και συνταγματικού πλαισίου".

Μετά το δημοσίευμα της "Θεσσαλονίκης", ο προϊστάμενος της εισαγγελίας Πρωτοδικών Θεσσα-

συνέχεια δίπλα

Η αντιτούρκικη υστερία ΑΠΟΜΟΝΩΝΕΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ

λονίκης, Χ. Βουρλιώτης, παρήγγειλε διενέργεια προκαταρκτικής εξέτασης για να διαπιστωθεί γιατί έγινε η συνάντηση και τι συζητήθηκε, καθώς και αν διαπράχθηκε το αδίκημα της "προσβολής πολιτεύματος". Την υπόθεση ανέλαβε ο εισαγγελέας Αχιλλέας Ζήσης, ο οποίος συνέταξε κατάλογο ονομάτων και θα ξεκινήσει τις ανακρίσεις. Αυτή η κίνηση έχει μια σημασία. Ωστόσο, δεν είναι ουσιαστική γιατί δεν υπάρχει η πολιτική θέληση και το νομικό οπλοστάσιο. Διαφορετικά, η κυβέρνηση θα είχε ήδη εμποδίσει τη συνάντηση, θα είχε συλλάβει τους συνέδρους και θα τους είχε οδηγήσει στη φυλακή. Όμως δεν υπήρξε ούτε επίσημη καταδίκη αυτής της συνάντησης των ναζιστών. Παρ' όλ' αυτά, η ανάκριση πρέπει να προχωρήσει και τα αποτελέσματά της να δημοσιοποιηθούν πλατιά.

Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία και η ΟΑΚΚΕ καλούν τους δημοκράτες σε συσπείρωση για την απόκρουση του ναζισμού και το τσάκισμα της ναζιστικής ιδεολογίας. Η υπεράσπιση της δημοκρατίας απαιτεί να βγουν εκτός νόμου οι ναζιστές. Απ' την ώρα που το ελληνικό κράτος αποφάσισε να τους παρέχει τη νομιμότητα και αγνόησε το υπόμνημα της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας, ο μόνος δρόμος απεύθυνσης που απομένει είναι τα ευρωπαϊκά όργανα. Ταυτόχρονα όμως, μέσα στην ίδια τη χώρα, πρέπει να οργανωθεί αποφασιστικά κίνημα καταγγελίας με αίτημα να βγουν εκτός νόμου οι ναζί, κίνημα που πρέπει να προχωρήσει σε μαζική συλλογή υπογραφών και δημιουργία αντιναζιστικών πυρήνων. Μόνο έτσι μπορεί να εμποδιστεί το ανερχόμενο ναζιστικό πολιτικό ρεύμα. Μόνο ο λαός είναι σε θέση να σταματήσει τη δολοφονική συμμορία της "Χρ. Αυγής" και τους προστάτες της. Η αστική τάξη στο σύνολο της απέδειξε ότι είναι ανίκανη, και κυρίως φιλική προς το ναζισμό!

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥ-ΠΟΥ ΤΗΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΟΠΟΙΑΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΤΗΚΕ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ, ΣΤΙΣ 2/11/98

Το ότι η χώρα μας έγινε διεθνής βάση των ναζιστών δεν είναι καθόλου τυχαίο. Είναι η μόνη ευρωπαϊκή χώρα που εξασφαλίζει νομιμότητα σε μια ναζιστική δολοφονική οργάνωση, όπως η Χρυσή Αυγή, με την αποδοχή όλων ανεξαιρέτως των κοινοβουλευτικών κομμάτων. Είναι η μοναδική στην οποία ο αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης αναγνωρίζει το ναζισμό σαν μια απλή "ιστορική εκδοχή". Είναι τέλος η μόνη στην οποία ο αρχιεπίσκοπος καλεί το "άνωτερο έθνος" σε εδαφικό επεκτατισμό.

Οι έλληνες δημοκράτες πρέπει να αντιταχθούν στη διαρκώς ανερχόμενη εθνορατσιστική ιδεολογία, να απαιτήσουν να θεθούν εκτός νόμου οι ναζιστές και να απομονώσουν τους προστάτες τους.

Το 1995 ο Παπανδρέου είχε συναινέσει σε ένα χρόνο αίτημα της Τουρκίας προς την Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ) να γίνει η τελωνειακή ένωση των δύο πλευρών. Σε αντάλλαγμα για αυτή του την "παραχώρηση" (θα εξηγήσουμε αμέσως παρακάτω τα εισαγωγικά) απέσπασε από την ΕΕ την ένταξη της Κύπρου. Ενώ όμως για την ένταξη αυτή δεν μίληκε καταρχήν κανένας όρος, ο πονηρός ρώσος πράχτορας φρόντισε να βάλει στο κείμενο της τελωνειακής ένωσης Τουρκίας-ΕΕ μερικούς όρους τόσο γενικούς και ασαφείς (πχ. πρόσδος στο Κυπριακό, ανθρώπινα δικαιώματα), ώστε όποτε θέλει να μπορεί να τους επικαλεστεί (ότι δηλ. δεν τους τηρεί η Τουρκία) ακριβώς για να αποκόψει την Τουρκία από την ΕΕ.

Οι Ευρωπαίοι τότε είχαν αποδεχθεί με μεγάλη χαρά την πρόταση μην καταλαβαίνοντας πού το πήγαινε ο Παπανδρέου. Σ' ένα βαθμό στην παγίδα είχε πέσει και η τότε πρωθυπουργία της Τουρκίας Τσιλέρ. Πολύ γρήγορα όμως φάνηκαν οι πραγματικές διαθέσεις της ελληνικής κυβέρνησης, που στο μεταξύ είχε αλλάξει ηγεσία λόγω της γνωστής ασθένειας του Παπανδρέου. Πρωθυπουργός πια ήταν ο Σημίτης. Με πρόσχημα την τουρκική διεκδίκηση επί της Ίμιας, η ελληνική κυβέρνηση μπλόκαρε (και μπλοκάρει μέχρι σήμερα) τη χρηματική βοήθεια προς την Τουρκία που πρόβλεπε η τελωνειακή ένωση.

Στο μεταξύ όμως όλο το προηγούμενο διάστημα, από τη στιγμή της υπογραφής της τελωνειακής ένωσης μέχρι και σήμερα, ενώ η Τουρκία εφάρμοζε κατά γράμμα τους συμβατικούς όρους της ένωσης τιμώντας την υπογραφή της, η Ευρωπαϊκή Ένωση, υποτασόμενη στα συνεχή βέτο της ελληνικής κυβέρνησης, αθετούσε και αθετεί ακόμα και σήμερα συνεχώς την υποχρέωσή της (που πρόκυπτε από το ίδιο το κείμενο της τελωνειακής ένωσης) να βοηθήσει οικονομικά την Τουρκία με ένα συγκεκριμένο ποσό ECU. Ενώ δηλαδή τα ευρωπαϊκά προϊόντα άρχισαν να εισάγονται στην Τουρκία με μειωμένους δασμούς, στα τουρκικά ταμεία δεν μίληκε ποτέ το συμφωνημένο ποσό, με αποτέλεσμα το εμπορικό της ισοζύγιο με την ΕΕ να επιδεινώνεται διαρκώς σε βάρος της.

Το ποσό αυτό δεν είναι μεγάλο, ούτε θα άλλαζε δραματικά τα μεγέθη της τουρκικής οικονομίας. Θα αποτελούσε όμως ένα πολιτικό "μήνυμα" της ΕΕ προς την Τουρκία ότι την ήθελε, έστω και στο απώτερο μέλλον, να ανήκει στην

ευρωπαϊκή οικογένεια και στο ευρωπαϊκό σύστημα αξιών, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για τον πολιτικό προσανατολισμό της Τουρκίας. Η συμμόρφωση επομένως της ΕΕ με αυτά που η ίδια υπέγραψε (ανάμεσά τους και η χώρα μας) θα ήταν περισσότερο πολιτική πράξη παρά οικονομική. Πέρα απ' αυτό, νομίζουμε πως μια Τουρκία κοντά στην Ευρώπη είναι πολύ πιο ωφέλιμη και για τη δική μας χώρα αλλά και για την περιοχή γενικότερα απ' ό,τι μια Τουρκία "ασιάτικη", ισλαμιστική και αντιευρωπαϊκή.

Εκεί ακριβώς ήθελε να τη σπρώξει ο Παπανδρέου, και να την κάνει να αποκοπεί από την Ευρώπη. Και σ' ένα βαθμό τα κατάφερε, αφού το αντιευρωπαϊκό κλίμα που δημιουργήθηκε στην Τουρκία λόγω της συμπεριφοράς απέναντί της της ΕΕ (που μόνιμα υπέκυπτε στον εκβιασμό και το βέτο της ελληνικής κυβέρνησης) έπαιξε σημαντικό ρόλο στην άνοδο του Ερμπακάν στην εξουσία.

Όλο αυτό το διάστημα σύσσωμη η ΕΕ έβριζε που δεν μπορούσε να ξεπεράσει το σκόπελο, αλλά στο τέλος αναγκάσταν να υποκύψει στο ελληνικό βέτο. Μερικές φορές μάλιστα, προκειμένου να ξεορκίσει το κακό, υποχωρούσε σε θέσεις ακόμα πιο αντιτούρκικες, όπως στο Συμβούλιο κορυφής του Λουξεμβούργου, με τη βοήθεια μάλιστα τότε της προεδρίας και της Γερμανίας, που είχε παρασυρθεί σ' αυτό το παιχνίδι.

Τότε ήταν που η Τουρκία, επί πρωθυπουργίας Γιλμάζ πια, διέκοψε τον πολιτικό διάλογο με την ΕΕ, χωρίς όμως ταυτόχρονα να καταγγείλει και την τελωνειακή ένωση με την Ευρωπαϊκή Ένωση. Άφησε έτσι ένα παράθυρο "ανοιχτό στην ελπίδα". Να υπενθυμίσουμε εδώ ότι ο Γιλμάζ εδώ και μερικά χρόνια έχει προτείνει επίσημα στη χώρα μας συζήτηση για όλο το φάσμα των ελληνοτουρκικών διαφορών και, αν ο διάλογος αυτός δεν καταλήξει ποθενά, παραπομπή όλων των εκκρεμών ζητημάτων στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης. Μια πρόταση σοβαρή με προοπτικές επίλυσης, που όμως δεν έτυχε ανάλογης αντιμετώπισης από την πλευρά μας.

Η ΕΕ λοιπόν έπρεπε να βρει μια λύση, καθώς μάλιστα μπαίνει τώρα στην ημερήσια διάταξη η προεταξιακή διαπραγμάτευση με την Κύπρο, μετατρέποντας έτσι το πρόβλημα σε πρόβλημα ανάμεσα στην Τουρκία και σε ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ένωση (αυτός ήταν και ο βασικός στόχος του Παπανδρέου: να αυξήσει την απόσταση ΕΕ-Τουρκίας, να απομονώσει τη δεύτερη και, μέσω Ερμπακάν, να τη στείλει στα νύχια της Ρωσίας).

Στην τελευταία λοιπόν Σύνοδο

κορυφής στο Κάρντιφ αποφασίστηκε να βρεθεί μια φόρμουλα ικανοποίησης της δίκαιης απαίτησης της Τουρκίας να μην την απομακρύνουν από την ΕΕ. Η ελληνική κυβέρνηση, προκειμένου να μην προβληθούν προσκόμματα στις προεταξιακές διαπραγματεύσεις με την Κύπρο, αποδέχθηκε μια ανώδυνη διατύπωση, ξέροντας πως η εξέυρεση μιας τέτοιας φόρμουλας θα ήταν συνεχώς και πάλι κάτω από την απειλή του δικού της βέτο.

Σήμερα είμαστε στη φάση ακριβώς που ο επίτροπος της Κομισιόν επί των Εξωτερικών Υποθέσεων, ο Χανς Βαν ντεν Μπρουκ, έχει διατυπώσει τη φόρμουλα αυτή και διεξάγεται μια σκληρή μάχη για την εφαρμογή της.

ΟΙ ΦΟΡΜΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΚΟΜΙΣΙΟΝ

Στην ουσία πρόκειται για δύο διαφορετικές φύσης φόρμουλες, δύο διαφορετικούς τρόπους (κανονισμούς, όπως είναι η τρέχουσα ορολογία) χρηματοδότησης της Τουρκίας.

Το πρώτο σχέδιο κανονισμού προβλέπει χρηματοδότηση της Τουρκίας από την ΕΕ με 60 εκατ. ECU για τρία χρόνια και έχει ως νομική του βάση το άρθρο 235 της Συνθήκης, που απαιτεί ομοφωνία για να γίνει αποδεκτό. Αυτόν δηλαδή τον κανονισμό άνετα μπορεί να τον μπλοκάρει η ελληνική κυβέρνηση με το βέτο.

Το δεύτερο σχέδιο κανονισμού προβλέπει χρηματοδότηση της Τουρκίας με 135 εκατ. ECU για τρία χρόνια, για την ενταξιακή προετοιμασία της Τουρκίας με την ενίσχυση της κοινωνικής και οικονομικής συνοχής, που προβλέπεται για τις υπό ανάπτυξη χώρες. Έχει ως νομική του βάση το άρθρο 130X, που προβλέπει τη διαδικασία του άρθρου 189Γ. **Ψηφίζεται δηλαδή με ειδική πλειοψηφία, άρα δεν μπλοκάρεται με βέτο.** Αυτό όμως με την εξής επισήμανση: Ότι υπόκειται στην έγκριση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Αν αυτό δεν εγκρίνει τη χρηματοδότηση, τότε το ζήτημα επανέρχεται στο Συμβούλιο των υπουργών Εξωτερικών, οπότε απαιτείται και πάλι ομοφωνία. Άρα, σε τελική ανάλυση το ζήτημα θα κριθεί στο ευρωκοινοβούλιο.

Πάντως, είτε αυτό εγκρίνει τη χρηματοδότηση είτε όχι, αυτό που έχει τελικά σημασία είναι πως η ΕΕ έδειξε μια συγκεκριμένη διάθεση να ξεπεραστεί το ελληνικό βέτο, έστω και με το παραπάνω τεχνικό "κόλπο". Σημασία είχε να δοθεί το πολιτικό μήνυμα στην Τουρκία ότι δεν πετιέται έξω από τις ευρωπαϊκές εξελίξεις και τον ευρωπαϊκό κόσμο. Κι αυτό δόθηκε, αποδεικνύοντας για άλλη μια φορά

την απομόνωση την οποία επιφυλάσσει ο σοσιαλισμός στη χώρα μας.

Αυτή τη φορά η απομόνωση ήταν απόλυτη. Το σκορ ήταν 14-1, τόσο στην Κομισιόν, όπου ο Παπουτσίης έδωσε λυσσασμένη μάχη, όσο και στην Επιτροπή Μόνιμων Αντιπροσώπων (Coreper). Μπροστά στην απομόνωση αυτή η κυβέρνηση άρχισε να αντιδρά σπασμοδικά, στέλνοντας πολυσελίδο υπόμνημα με το οποίο προβάλλει την απειλή ότι θα στείλει την Κομισιόν στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο για παράβαση του κανονισμού, αν επιμένει στη θέση ότι η χρηματοδοτική βοήθεια προς την Τουρκία μπορεί να της δοθεί με το χαρακτηρισμό της ως "τρίτης χώρας" και όχι ως χώρας που έχει ήδη Τελωνειακή Ένωση με την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Το νομικό επιχείρημα της ελληνικής πλευράς φαίνεται απλό: Δεν μπορεί με το πρώτο σχέδιο κανονισμού να θεωρείται η Τουρκία επιλέξιμη για ένταξη χώρα και όντας ήδη σε τελωνειακή ένωση με την ΕΕ, ενώ με το δεύτερο κανονισμό να θεωρείται υπανάπτυκτη χώρα. Ή το ένα είναι ή το άλλο.

Μα, αυτό ακριβώς που φαίνεται να είναι και το πιο ισχυρό νομικό έρεισμα της ελληνικής κυβέρνησης, το ίδιο είναι το πιο αδύνατο της σημείο. Πράγματι, η Τουρκία μπορεί να είναι ή το ένα ή το άλλο. Όμως η ελληνική πλευρά, αφού προβάλλει βέτο στη χρηματοδότηση της Τουρκίας ως μέλους συνδεδεμένου με την ΕΕ με τελωνειακή ένωση, δεν τη θεωρεί επιλέξιμη. Από την άλλη, αφού δεν τη θεωρεί επιλέξιμη, είναι υποχρεωμένη να τη θεωρήσει υπό ανάπτυξη χώρα, επομένως να δεχθεί το δεύτερο σχέδιο χρηματοδοτικού κανονισμού. Όμως ούτε αυτό δέχεται, αφού το πολεμάει λυσσαλέα και απειλεί την Κομισιόν με το ευρωδικαστήριο. Άρα, η ίδια κάνει αυτό ακριβώς που καταγγέλλει, αφού θεωρεί την Τουρκία ούτε το ένα ούτε το άλλο. Μπροσ γκρεμός και πίσω ρέμα. Πραγματική νομική ακροβασία, όχι όμως της Κομισιόν.

Η ΤΥΧΗ ΤΗΣ ΠΡΟΤΑΣΗΣ ΤΗΣ ΚΟΜΙΣΙΟΝ

Παρά την απομόνωση στην οποία έχει περιέλθει η χώρα μας, είναι πολύ δύσκολο η πρόταση της Κομισιόν να ξεπεράσει το σκόπελο του ευρωκοινοβουλίου. Μια πρώτη γεύση ήταν το πάγωμα για μια ακόμη φορά των πιστώσεων προς την Τουρκία και από το αποθεματικό του κοινοτικού προϋπολογισμού, με 365 ψήφους υπέρ, 135 κατά και 10 αποχές. Το σκεπτικό ήταν ότι η πρόταση της Κομισιόν στερείται νομικής βάσης. Έτσι, το ευρωκοινοβούλιο **για πρώτη φορά** διέγραψε και

ΠΙΝΟΣΕΤ

Μόνο οι ίδιοι οι λαοί μπορούν να τιμωρήσουν τους δικτάτορες

“Διάβαζε τη βιογραφία του Ναπολέοντα, στο κρεβάτι του, στην πανάκριβη ιδιωτική κλινική “Λόντον Κλινική”, ο αδιάτακτος πρώην δικτάτορας της Χιλή στρατηγός Πινοσέτ, όταν τον “επισκέφθηκαν” δύο αστυνομικοί της Σκότλαντ Γιαρντ για να του ανακοινώσουν ότι βρίσκεται πηδόν υπό κράτηση ύστερα από ένταλμα ισπανικού δικαστηρίου για τη σύλληψη του και την έκδοσή του στην Ισπανία, προκειμένου να ανακριθεί για την εξαφάνιση 79 Ισπανών πολιτών στη Χιλή στη διάρκεια της σκληρής δικτατορίας του” (Έθνος, 19/10/1998).

Ο Ισπανός εισαγγελέας Μπαλασάφ Γκαρσόν ξεκίνησε πριν από 3 χρόνια έρευνα σε βάρος των πιο στυγνών δικτατόρων της Λατινικής Αμερικής για εγκλήματα που διαπράχθηκαν τις δεκαετίες του '70 και του '80 και για τα οποία τους έχει δοθεί αμνηστία στις πατρίδες τους. Στα πλαίσια αυτής της έρευνας, ο εισαγγελέας Γκαρσόν στράφηκε ενάντια στον πρώην δικτάτορα Πινοσέτ, και έκδωσε ένταλμα σύλληψης του. Το ένταλμα αυτό ταξίδεψε στην Αγγλία όπου ο Πινοσέτ νοσηλεύεται. Τελικός στόχος του Γκαρσόν είναι η έκδοση του Πινοσέτ στην Ισπανία για να δικαστεί εκεί για τα εγκλήματα για τα οποία κατηγορείται.

Έτσι, λοιπόν ο Ισπανός εισαγγελέας, που στη χώρα του έχει γενικά τη φήμη του ανθρώπου ο οποίος προκαλεί πολιτικές αναταραχές με τις επεμβάσεις του, προκάλεσε αυτή τη φορά μία διεθνή αναταραχή, που αρχικά αφορούσε το τρίγωνο Χιλή-Αγγλία-Ισπανία, και στη συνέχεια επεκτάθηκε στη Γαλλία, τη Γενεύη και τη Σουηδία. Σε όλες αυτές τις χώρες ξεσηκώθηκε ένα κύμα διαμαρτυρίας για τον ατιμώρητο δικτάτορα Πινοσέτ και κατατέθηκαν μηνύσεις εναντίον του για δολοφονίες και εξαφανίσεις δημοκρατών. Από την άλλη, στη χώρα του Πινοσέτ, τη Χιλή, όπου είναι ισόβιος γερουσιαστής, εμφανίστηκαν διαδηλώσεις υπέρ του, και τα ακροδεξιά κόμματα που επηρεάζουν την πολιτική ζωή της Χιλής απαίτησαν από την κυβέρνηση να αντιδράσει αποφασιστικά. Η κυβέρνηση της Χιλής πράγματι διαμαρτυρήθηκε επίσημα στη Βρετανία για τη σύλληψη του Πινοσέτ, προβάλλοντας το επιχείρημα ότι “ο στρατηγός και γερουσιαστής σήμερα ταξίδευε με διπλωματικό διαβατήριο” για να λάβει την απάντηση από τον εκπρόσωπο του Φόρεϊν Όφισ ότι “ο στρατηγός δεν καλύπτεται με διπλωματική ασυλία”. Στελέχη της κυβέρνησης Μπλερ, όπως ο υπουργός Εμπορίου Μάντελσον

τοποθετήθηκαν αρχικά θετικά απέναντι στο αίτημα, και όλοι μίλησαν για μία ευκαιρία εφαρμογής του δόγματος της “ηθικής εξωτερικής πολιτικής” που έχει υιοθετήσει τάχα ο Μπλερ.

Τελικά φάνηκε ότι είναι αργά για την Αγγλία να εφαρμόσει τώρα την ηθική στάση ζωής αφού έχει ήδη τόσες πολλές αμαρτίες στην καμπούρα της. Ακόμα και η πρώτη αυτή ανακοίνωση του Φόρεϊν Όφισ είχε και μία δεύτερη παράγραφο που έλεγε ότι “το θέμα δεν ήταν πολιτικό αλλά ήταν θέμα των δικαστικών αρχών”. Από την αρχή η επίσημη εξωτερική πολιτική της Αγγλίας δεν ήθελε να δώσει πολιτικό χαρακτήρα στο ζήτημα και να κυνηγήσει τον Πινοσέτ. Όπως γράφει άλλωστε ο Economist, σε σχετικό άρθρο του: “Δεν είναι δουλειά του Φόρεϊν Όφισ, να γυρίζει ανά τον κόσμο για να βρει πρώην δικτάτορες και να τους δικάσει”. Αλλά πέρα από το γεγονός ότι η αστική τάξη της Αγγλίας είναι η τελευταία στον πλανήτη που θα “έκανε δουλειά της” κάτι τέτοιο, η Χιλή ήταν ο πιο πολύτιμος σύμμαχος της Αγγλίας στον πόλεμο της εναντίον της Αργεντινής για τα νησιά Φώκλαντς, ενώ ανάμεσα στην Αγγλία και στη Χιλή υπάρχουν καλές οικονομικές σχέσεις που συμπεριλαμβάνουν, μεταξύ άλλων και εμπόριο όπλων, πολεμικών πλοίων κ.λπ., και οι οποίες αποτιμούνται σε δεκάδες δις. Γι’ αυτό η Θάτσερ δήλωσε συμπάρασταση στον Πινοσέτ, ενώ ο ίδιος θεωρείται πολύ σημαντική προσωπικότητα (VIP) για την πολιτική ηγεσία της Αγγλίας. Έτσι, το αγγλικό δικαστήριο δεν δέχτηκε τελικά το ένταλμα σύλληψης του Ισπανού εισαγγελέα με το σκεπτικό ότι προστατεύεται σαν “πρώην αρχηγός κράτους”. Η κράτηση του όμως συνεχίζεται γιατί έχει ασκηθεί έφεση εναντίον αυτής της απόφασης που θα συζητηθεί στη Βουλή των Λόρδων.

Το βασικό στην υπόθεση του Πινοσέτ δεν είναι ούτε ο Ισπανός εισαγγελέας, ούτε τα πολιτικά συμφέροντα της Αγγλίας. Είναι η

ίδια η αντίδραση του λαού της Χιλή, του λαού που υπέφερε από τη στυγνή δικτατορία Πινοσέτ. Αυτός ο λαός δεν έριξε με εξέγερση τον Πινοσέτ από την εξουσία, ούτε τον τιμώρησε για τα εγκλήματα του ώστε να μην αναμιχθεί πλέον σε καμία πτυχή της πολιτικής ζωής της χώρας. Τα δικαστήρια της Χιλή δεν έχουν ασχοληθεί με τον Πινοσέτ, ο οποίος κατέχει πολιτικό αξίωμα στη χώρα του, το αξίωμα του ισόβιου γερουσιαστή. Μόνο αυτός ο λαός με τη δικιά του θέληση, χωρίς εξωτερικές επεμβάσεις, μπορεί να γκρεμίσει τον Πινοσέτ και να διασφαλίσει τη δημοκρατία στη χώρα του. Με την πάλη των λαών κατακτιούνται δημοκρατικά δικαιώματα και όχι με εισαγγελικές παρεμβάσεις.

Εδώ είναι χρήσιμο να παραθέσουμε το ιστορικό της διαδρομής του Πινοσέτ στην πολιτική ζωή της Χιλή.

Στις 11 Σεπτεμβρίου 1973, ο Πινοσέτ, επικεφαλής των Ενόπλων Δυνάμεων της χώρας, ανάτρεψε με πραξικόπημα τον εκλεγμένο

πρόεδρο Σαλβαντόρ Αλιέντε. Όπως αναφέρουν οι εκθέσεις των διωχθέντων, περισσότεροι από 4.000 άνθρωποι δολοφονήθηκαν, άλλοι περίπου 1.000 εξαφανίστηκαν, ενώ οι συλληφθέντες και οι εξαφανισθέντες φθάνουν τις δεκάδες χιλιάδες. Πολλοί αναζήτησαν τη σωτηρία στο εξωτερικό, σε αυτοεξορία, όπου προσπάθησαν να κάνουν γνωστές τις ακρότητες του καθεστώτος Πινοσέτ στην κοινή γνώμη.

Στις αρχές της δεκαετίας του '80 ξέσπασαν διαδηλώσεις στη Χιλή ενάντια στη δικτατορία Πινοσέτ που πνίγηκαν στο αίμα. Η θητεία του Πινοσέτ συνεχίστηκε χωρίς κάποια ιδιαίτερη λαϊκή αντίδραση. Ο ίδιος ετοίμασε τη διαδοχή του όταν κήρυξε ένα δημοψήφισμα για να πάρει έγκριση στην παραμονή του στην εξουσία το οποίο έχασε. Τώρα είναι ισόβιος γερουσιαστής βάσει του Συντάγματος που ο ίδιος επέβαλε και το οποίο ισχύει σήμερα στη χώρα.

Ο Πινοσέτ λοιπόν δεν κατορθώθηκε ακόμα να κλειστεί

στη φυλακή από τον χιλιανό λαό, και αυτό δεν θα το κάνει ποτέ για λογαριασμό του καμιά άλλη αστική τάξη. Οι ίδιοι οι λαοί πρέπει να ρίχνουν τους τυράννους τους.

Παρ’ ολ’ αυτά, η κίνηση του Ισπανού εισαγγελέα προκάλεσε τη δημοκρατική αντίδραση μερίδας του λαού μέσα στη Χιλή, αλλά και της κοινής γνώμης στην Ευρώπη. Από την άλλη ο Πινοσέτ πήρε μαζί του τον πιο σκληρό σοσιαλφασίστα της περιοχής τον Κάστρο, ο οποίος ξεπέρασε πολύ εύκολα τις “διαχωριστικές γραμμές”, και υποστήριξε ότι δεν πρέπει να διωχθεί ο Πινοσέτ. Με τον ίδιο τρόπο, οι έλληνες σοσιαλφασίστες θέλουν να βγάλουν έξω τους δικτάτορες του '67 για “ανθρωπιστικούς λόγους”. Ωστόσο, οι λαοί δεν ξεχνούν και κυνηγάνε ακόμα και 82 χρονους “ανήμπορους παπούδες”, όταν αυτοί εκφράζουν πολιτικά ρεύματα που μπορούν να εμπλέξουν τους λαούς σε νέες αιματηρές περιπέτειες. Η εκδίκηση του λαού δεν έρχεται ποτέ αργά.

Το σαμποτάζ Λαλιώτη συνεχίζεται

Μια σειρά από μεγάλα έργα έχουν μείνει στη μέση και αρκετά ακόμη θα μείνουν χωρίς να είναι βέβαιο ότι θα ολοκληρωθούν ποτέ. Αναφέρουμε ενδεικτικά:

- Το τμήμα Υλίκη-Άγιος Κων/νος του αυτοκινητόδρομου Αθήνας-Θεσσαλονίκης
- Δύο τμήματα της Εγνατίας
- Ο νέος δρόμος και η γέφυρα που κατασκευάζονται μπροστά από το στάδιο Ειρήνης και Φιλίας
- Τα κρατικά νοσοκομεία στην Κέρκυρα και στην Κατερίνη

Όλων των παραπάνω σταμάτησε η κατασκευή.

Οι εταιρείες που ανέλαβαν τα έργα αδυνατούν για οικονομικούς λόγους να συνεχίσουν και αυτό είναι ένας τεράστιος κίνδυνος που απειλεί πάρα πολλά δημόσια έργα σε όλη τη χώρα.

Το πρόβλημα έχει πολλές πτυχές στις οποίες κατά καιρούς μέσα στην Νέα Ανατολή έχουμε αναφερθεί.

Η βασική αιτία είναι το γεγονός ότι ο Λαλιώτης κατακεραματίζει ένα μεγάλο έργο και το αναθέτει σε πολλές μικρές εταιρείες οι οποίες δίνοντας και ταυτόχρονα μεγάλες εκπτώσεις αδυνατούν στη συνέχεια να το ολοκληρώσουν. Η άλλη αιτία, όπως αναφέρθηκε και πριν, είναι οι μεγάλες εκπτώσεις, που σε μερικές περιπτώσεις έφθαναν και το 70%!

Για το ζήτημα των εκπτώσεων μάλιστα υπήρξε παρέμβαση της Ευρωπαϊκής Ένωσης προς το ΥΠΕΧΩΔΕ που το εξανάγκασε να συμμορφωθεί προς την ισχύουσα νομοθεσία της Ε.Ε. Ο Λαλιώτης λοιπόν είναι καταρχήν υποκριτής όταν δηλώνει: “Θα είμαστε αμείλικτοι στην εφαρμογή της νομοθεσίας, στην ποιότητα των εργασιών και στην πιστή τήρηση των χρονοδιαγραμμάτων, όπως αυτά προκύπτουν από τις συμβατικές υποχρεώσεις των τεχνικών εταιρειών” (ΝΕΑ, 2-11). Διότι και η νομοθεσία δεν εφάρμοσε στις περιπτώσεις των μεγάλων εκπτώσεων, αλλά και στην ποιότητα των εργασιών δεν έδειξε ιδιαίτερο ενδιαφέρον αφού όπως γράφτηκε και στον ημερήσιο τύπο οι κακοτεχνίες κυρίως στο οδικό δίκτυο είναι φοβερές, τόσο πολύ που σε μερικές περιπτώσεις φθάνουν και στο 80% του έργου (πχ. στην ποιότητα του οδοστρώματος).

Όλα αυτά θα είναι άλλη μια ευκαιρία για το Λαλιώτη να καθυστερήσει τα ήδη καθυστερημένα δημόσια έργα και να σαμποτάρει για άλλη μια φορά την οικονομία αυτής της χώρας.

...αντιτούρκικη υστερία

συνέχεια από τη σελ. 7

το αποθεματικό, που πάντα διατηρούσε στον κοινοτικό προϋπολογισμό και το οποίο προοριζόταν για την Τουρκία. Πρωτοπόρος στον αντιτουρκισμό, όπως πάντα, ο Αλαβάνος, αλλά συνοδοιπόρος του τον τελευταίο καιρό, όπως έχουμε ξα-

ναδεί, ο Παπαγιαννάκης. Μεγάλος κι επικίνδυνος κατήφορος γι’ αυτόν.

Βέβαια, το ζήτημα δε λήγει εδώ. Τη Δευτέρα 9 Νοέμβρη διεξάγεται η συζήτηση των δύο χρηματοδοτικών κανονισμών στο Συμβούλιο των υπουργών Εξωτερικών, και

στη συνέχεια στο ευρωκοινοβούλιο. Πάντως, σημασία έχει ότι η Τουρκία πήρε το ποθούμενο μήνυμα και, σε αναγνώριση της προσπάθειας της Ευρώπης, ξεπάγωσε τον πολιτικό διάλογο με την ΕΕ, που τον είχε διακόψει μετά τα αλλεπάλληλα ελληνικά βέτο. Αυτό είναι πολύ ενθαρρυντικό και βοηθάει στην προσέγγισή της με την Ευρώπη.

